



เมื่อผมอยากเป็น

ยูทูปเบอร์

แข่งกับ แฟนเก่า เล่ม 1

illustration : KAMU710 story : Afternoon mood

1:02 / 3:30



เมื่อผมอยากเป็น

ยูทูปเบอร์

แข่งกับ แฟนเก่า เล่ม 2

illustration : KAMU710 story : Afternoon mood

1:02 / 3:30

1

เมื่อชอบคุณโกรธ ♡

บนเก้าอี้ทำงานที่ถูกเลือกมาอย่างดีแล้วจากเจ้าของว่าจะนั่งได้สบายและดีกับหลังตัวเองมากที่สุดปรากฏร่างของ ‘ชอบคุณ’ ชายหนุ่มผิวขาวซีด ผมหสีน้ำตาลยาวระต้นคอ หน้าม้าเริ่มจะยาวจนเจ้าตัวต้องมัดजूกไว้ด้วยยางเส้นเล็กๆ ดวงตากลมโตจับจ้องไปยังจอแมกบุ๊กโปรรุ่นใหม่ที่กำลังเปิดโปรแกรมตัดต่อวิดีโอค้างเอาไว้ระหว่างที่นิ้วเรียวกำลังเคาะเมาส์ไร้สายเป็นจังหวะอย่างใช้ความคิด มุมจอขวาด้านล่างก็ปรากฏแจ้งเตือนจากช่องยูทูปที่ชอบคุณลืมนกดเลิกติดตามตั้งขึ้นมา!

มันเคยเป็นช่องยูทูปของชอบคุณกับแฟนเก่าที่เลิกกันไปแล้วเมื่อสามเดือนก่อน ซึ่งตอนนี้ช่องนี้ได้ถูกแฟนเก่ายึดไปแล้วด้วยเหตุผลที่ว่า

‘ยังไงคนพูดไม่เก่งแบบคุณก็ทำช่องยูทูปไม่ได้อยู่แล้ว ที่ผ่านมามาแต่เป็นคนออกกล้องมาตลอด ช่องนี้เตখনะ’

นั่นคือคำพูดของแฟนเก่าเฮงซวยพูดเอาไว้ก่อนจะยึดทุกอย่าง

ไปอย่างหน้าด้าน ๆ ทั้งสตูดิโอ ทั้งทีมงานและอุปกรณ์ทุกอย่าง เพราะความไว้วางใจทำให้เขาปล่อยให้เทวิชจัดการเซ็นชื่อเป็นเจ้าของทุกอย่าง

ขอบคุณรู้ว่าสู้ไปก็เสียเวลาเปล่าและเขาไม่ชอบเรื่องยุ่งยาก วุ่นวาย หลังจากเลิกกันเขาจึงตัดสินใจเอามาแค่ ‘กะทิ’ หมาที่เขา รักมากที่สุด ดวงตาสีน้ำตาลสวยหลุบตามองหมาพันธุ์ปอมตัวเล็กสีขาว ที่นอนหลับปุ๋ยอยู่บนพื้น เกยคางไว้ที่เท้าเขา เห็นหมาเด็กนอนหลับอย่างสบายใจก็เบนสายตามายังหน้าจอคอมพ์เหมือนเดิม

ปกคลิปที่เพิ่งอัปโหลดเป็นรูปผู้ชายสองคนนั่งจับมือหันหน้า ยิ้มให้กันอย่างมีความสุข ซึ่งสำหรับขอบคุณแล้วมันดูน่าหมั่นไส้เป็นพิเศษจนต้องเบะปาก

ยิ่งชื่อคลิปถูกตั้งว่า ‘เปิดตัวคนสำคัญตามคำขอ’ ริมฝีปาก สีชมพูก็ยิ่งคว่ำลงไปอีก ถ้าผู้ติดตามหลายแสนคนของช่องได้เห็น คลิปนี้ก็คงตื่นเต้นไม่น้อยเพราะมันเป็นครั้งแรกที่เทวิชเปิดเผยเรื่อง ส่วนตัว แต่ไม่ใช้กับขอบคุณ เพราะผู้ชายสองคนในรูปนั่นคือ

‘เทวิช’ แฟนเก่าเขากับ **‘ปลื้ม’** เพื่อนสนิทที่เขาไว้วางใจมากที่สุด!
ใช่

เขาโดนแฟนเก่าออกใจไปคบกับเพื่อนสนิท

ขอบคุณตัดสินใจดลใจเล่นคลิปนั้น มันเป็นคลิปถาม-ตอบ เหมือนที่ยูทูปเบอร์หลาย ๆ คนชอบทำ คำถามทั้งหมดถูกส่งมาจาก คนดู นั่นจนจนจบคลิปก็ยิ่งรู้สึกเหมือนคนโง่เข้าไปใหญ่ที่ทนคบกับคน แบบเทวิชมาได้ตั้งห้าปี และบางคำตอบของทั้งคู่ทำเอาเขาถลอกจาก ไปไม่รู้ก็รอบ

เช่น

‘เรารู้จักกันมาสองสามปีแล้วครับ ปลื้มเป็นคนเรียบร้อย อยู่

ด้วยแล้วรู้สึกสบายใจ เป็นคนที่อยู่ข้าง ๆ และคอยให้กำลังใจผมมา โดยตลอด’

เหรอ แล้วตอนบอกเลิก ใครล่ะที่บอกว่าเขาเรียบง่ายเกินไป น่าเบื่อ อยากได้ความตื่นเต้น

‘แต่มาจีบก่อนครับ ตอนแรกปลื้มก็ไม่ได้สนใจ แต่สุดท้ายก็แพ้ ความสม่ำเสมอของเตจนยอมตกลงเป็นแฟน’

ไหนบอกว่าเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดไม่ได้ตั้งใจ

‘เดชนมาถ่ายคลิบด้วยกันสักพักแล้วครับ แต่ว่าปลื้มยังเขิน ๆ กลัอง พุดก็ไม่เก่งเลยปฏิเสธมาตลอด พอเตบบอกว่าจะคอยเอาใจ ช่วยก็เลยลองมาฝากตัวกับทุกคนเป็นคลิบแรกครับ’

อี ทำช่องมาด้วยกันสองปี เติวิชไม่เคยชวนเขาถ่ายคลิบด้วยกันเลยสักครั้ง บอกแค่ว่าเขาพุดไม่เก่ง ทำงานเบื้องหลังก็ดีแล้ว เหมาะสมแล้ว

ยิ่งดูยิ่งอยากตอบไ้บ้านั้นอีกสักขาด!

‘วันนี้ผมก็ทำคลิบตามคำเรียกร้องของทุกคนให้แล้วนะครับ ว่าคนสำคัญที่ผมพุดถึงในคลิบก่อน ๆ คือใคร ไว้เจอกันคลิบหน้า ฉลองผู้ติดตามครบเก้าแสนคน ผมจะคิดคอนเทนต์สนุก ๆ มาให้ ทุกคนได้ดูเหมือนที่เคยทำมาตลอดอีกแน่นอนครับ บ้ายบาย’

กล้าพุดว่าคิดคอนเทนต์เอง ทั้ง ๆ ที่คลิบเกือบทั้งหมดมันคือความคิดเขา! ส่วนเรื่องคนสำคัญที่ไ้เวรเตพุดมาตลอดหลาย ๆ คลิบ หมายถึงเพื่อนสนิทเขาเองหรือเหรอ

ก็ไหนมันบอกว่าหมายถึงเขาไง!

เพราะความสัมพันธ์ที่ผ่านมาไม่เคยมีเค้ากลางมาก่อนว่าจะมี ปัญหาหรือมีเรื่องนอกใจ เติวิชจึงทำเอาชอบคุณเซ็ดหลาบกับความ รักไปไม่น้อยทีเดียว แต่เขาก็รู้สึกดีใจที่เลิกคบกับคนแบบเติวิชมาได้

รวมถึงอดีตเพื่อนสนิทอีกคนก็ด้วย

ความเจ็บใจของชอบคุณก็คือวันที่เขาโดนเดวิดขบถบอกเลิก ยังโทรม. ไปร้องไห้ปรึกษากับป्लीมโดยที่ไม่รู้ตัวว่ากำลังโดนตีท้ายครวอยู่ ป्लीมพูดแค่ทำให้ทำใจ บางทีเขาอาจจะทำอะไรให้เดวิดเข็อกก็ได้ จึงปรึกษาเพื่อนสนิทว่าควรลองปรับตัวกันใหม่กับเดวิดอีกครั้งดีไหม เพราะยังงักคืบกันมานาน คำตอบจากป्लीมก็คือให้เขาตัดใจ เดวิดคงคิดมาดีแล้ว ไม่งั้นคงไม่ขอเลิกเด็ดขาด

ตอนนั้นก็โทษตัวเองไม่หยุดเพราะคิดว่าเป็นคนทำให้ความสัมพันธ์ครั้งนี้พัง ตาสว่างและหายโง่ก็วันที่เขาตั้งใจเข้าไปเก็บของส่วนตัวออกจากคอนโดเดวิดหลังถูกบอกเลิกได้สามวัน

สิ่งที่ชอบคุณเห็นคือเดวิดกำลังเดินโอบไหล่ป्लीมขึ้นคอนโด แต่เขายังเข้าข้างตัวเองอย่างโง่มว่าเพื่อนสนิทอาจจะไม่สบายมากจนแฟนที่เพิ่งเลิกได้สามวันต้องช่วยประคองขึ้นห้อง ไม่รู้ว่าโง่หรือต้องการหลอกตัวเองกันแน่ว่าเพื่อนสนิทจะไม่มีวันทำเรื่องแบบนั้นลับหลังตัวเองลง มือสั่นเทาจึงกดโทร. หาป्लीมเพื่อถามว่าตอนนี้อยู่ที่ไหน และสิ่งที่ป्लीมตอบกลับมาก็คืออยู่กับแม่ที่บ้าน

แต่เพื่อความแน่ใจ เขาเรียวกัก้าวขึ้นลิฟต์ กดปุ่มเลข 32 เพื่อไปยังห้องของแฟนเก่าที่เคยมาค้างนับครั้งไม่ถ้วน ยิ่งชั้นตัวเลขเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เหนือในมือก็ยิ่งไหลซึมออกมา เมื่อเดินมาถึงหน้าห้องว่างโปร่งก็พรุลงมหายใจยาว ก่อนทาบศึยการ์ดลงบนเครื่องสแกน สิ่งที่มองเห็นอย่างแรกบนพื้นคือกางเกงและเสื้อผ้าของป्लीมที่เขาเห็นอีกคนสวมก่อนขึ้นคอนโดกระจายอยู่บนพื้นคนละทิศคนละทาง

กางเกงในที่ตกอยู่หน้าห้องนอนเดวิด และเสียงครางที่ตั้งเล็ดลอดออกมาจากห้องนอนทำให้ชอบคุณสุดลมหายใจลึก ก่อนเปิดบานประตูที่ปิดไม่สนิทเข้าไป และภาพที่เขาเห็นก็ไม่ต่างจากที่

คิดเอาไว้ จำได้ว่าตอนนั้นเหมือนมีน้ำสาดแรง ๆ ใส่หน้าจนตัวชาไปหมด

ทั้งสองคนกำลังมีอะไรกันอยู่บนเตียงที่เขาเป็นคนเลือกซื้อเข้ามาด้วยตัวเอง คนบนเตียงยังตั้งหน้าตั้งตาปรนเปรอความสุขให้กันและกัน โดยไม่รู้ตัวว่ามีคนเดินเข้ามาในห้อง ชอบคุณหยุดยืนอยู่ตรงปลายเตียงที่ทั้งคู่กำลังส่งเสียงอย่างสุขสมแต่บาดลึกเข้าไปในหัวใจของเขาอย่างเจ็บแสบ

“ตั้งแต่เมื่อไหร่” เสียงเย็นเยียบดังขึ้นจากทางด้านหลังคนทั้งคู่ ทำให้คนบนเตียงตกใจจนผละตัวออกจากกันทันที เมื่อเห็นว่าใครยืนอยู่ในห้องตอนนี้ เดวิดกับปลั้มก็หน้าถอดสี

“คุณมาได้ไง” ปลั้มได้สติกรีบใช้ผ้าห่มพันตัวแล้ววิ่งไปหาเพื่อนสนิท “มันไม่ใช่อย่างที่มึงคิดนะ” คนทำความผิดพูดเสียงสั่นเครือกอดแขนเพื่อนตัวเองไว้แน่น รู้ดีว่าชอบคุณใจอ่อนแค่ไหน ถ้าใช้ไม้อ่อนเข้าหา มันอาจจะไม่โกรธเท่าไรนัก

“ไม่ใช่อย่างที่กูคิดแล้วมันเป็นยังไง” ชอบคุณแคะมือปลั้มออกจากแขนตัวเอง เลิกกับแฟนยังไม่เจ็บเท่าเพื่อนสนิทที่คบกันมาเกือบสิบปีแทงข้างหลัง

ยิงปลั้มอีก ๆ อัก ๆ ไม่พูดอะไรออกมาที่ยังตอกย้ำเรื่องทั้งหมด

“กูถามว่าตั้งแต่เมื่อไหร่” เสียงราบเรียบดังขึ้นในห้องที่เงียบสนิท ชอบคุณกวาดตามองคนบนเตียงและคนข้าง ๆ ที่ไม่กล้าแม้แต่จะเงยหน้าสบตาผู้

ทุเรศสินดี

“ทำไมไม่ตอบ กล้าทำแล้วไม่กล้ารับกันหรือ” เสียงไม่สบอารมณ์ทำให้คนทำผิดเริ่มกระสับกระส่าย คนทั้งคู่รู้ว่าชอบคุณเป็น

คนใจเย็นและไม่ค่อยโกรธใคร พวกเขาไม่เคยเห็นมุมนี้ของคุณ
มาก่อนจึงรับมือไม่ถูก

“ตั้งแต่ปีที่แล้ว แต่พวกกูไม่ได้ตั้งใจให้มันเกิดขึ้นนะ พวกกูเมา”
ปลื้มตัดสินใจพูดออกไปเสียงสั้น ๆ น้ำตาเริ่มไหลอาบแก้ม ทำให้คน
ตัวเล็กยิ่งดูน่าสงสารในสายตาเดวิด

“ไม่ได้ตั้งใจ แต่มีงปล่อยให้มันเกิดขึ้นมาถึงตอนนี้เหวอปลื้ม”
ขอบคุณแค่หน้าหวัระะ ดวงตาเต็มไปด้วยโทสะ เขาไม่ได้อยากแย่ง
ผู้ชายกับเพื่อนและไม่มีวันทำแบบนั้น แต่เสียความรู้สึกที่ถูกหลอก
มาตลอด

เมื่อเห็นแววตาที่จ้องมาอย่างเอาเรื่องแบบที่ไม่เคยได้รับมา
ก่อนจากคนใจดีแบบขอบคุณ ปลื้มจึงส่งสายตาขอความช่วยเหลือ
ไปที่เดวิด

“จะโทษใครก็โทษเราหะคุณ เรื่องทั้งหมดเตเป็นคนเริ่มก่อน”
เดวิดเดินเปลือยกายมายืนโอบไหล่คนร้องไห้จนตัวสั่น

เฝียะ!

“ยอมรับออกมาก็ดี ส่วนมึงจะเลือกมันหรือเลือกกู”

ขอบคุณตบหน้าเดวิดจนใบหน้าขาวขึ้นรอยมือ ก่อนจะหันไป
พูดประโยคสุดท้ายกับปลื้มที่ยังร้องไห้ไม่หยุด เขาหรือเปล่านั้นควรเป็น
คนที่ยื่นมือให้อยู่ตรงนี้ แคผู้ชายแย ๆ คนเดียวเขาไม่แคร์ เขาแคร์
เพื่อนสนิทที่ผ่านอะไรมาด้วยกันตั้งมากมายมากกว่า

“เอ่อ กูขอโทษจริง ๆ นะคุณ แต่ กะ...กูกับเทร็กกัน เราตกลง
เป็นแฟนกันแล้ว มึงอย่าโกรธกูเลยนะ ตอนแรกเราอยากคบกัน
เงิบ ๆ มึงจะได้ไม่ต้องรับรู้ แต่มีงดันมาเห็นเอง”

ขอบคุณมองปลื้มที่จับมือเดวิดไว้แน่น ยังได้ยินคำพูดแบบนั้น
ยิ่งคับแค้นใจ ความผิดเขาสินะที่มารับรู้ว่าพวกมันรักกันตั้งแต่ยังคบ

กับเขา

“พอใจแล้วใช่ไหม ถ้าพอใจแล้วก็ออกไป อย่าทำให้มันเป็นเรื่องใหญ่” เติวซพูดอย่างรำคาญใจ เขาอยากจบปัญหาตรงนี้ให้เร็วที่สุด

คำพูดเห็นแก่ตัวทำให้ชอบคุณตวัดสายตามองคนที่เขาเคยรัก นักหนาทั้งคู่ด้วยความสมเพช ตอนนี้นั้นแทบไม่มีความรู้สึกนั้นหลงเหลืออยู่เลย มีแต่ความรู้สึกเสียเวลา และความรู้สึกดี ๆ ที่เคยมีให้แก่คนพวกนี้

“นั่นคือคำตอบของมิงใช่ไหมปลื้ม” ชอบคุณถามย้ำ

“กูเลือกแล้ว มิงยอมรับความจริงเถอะคุณ ยังไงมิงกับเติ้เล็กกันแล้ว ถึงไม่มีกู เติ้เล็กกับมิงอยู่ดี”

นั่นถือเป็นคำตอบที่ชอบคุณได้รับ

“มิงไม่ต้องห่วง กูไม่เอาเงินคืนหรอก คนแบบนี้กูไม่อยากได้ ถ้ามิงอยากได้มันนักก็เอาไป กูยกให้” ชอบคุณพูดก่อนจะเดินออกมาจากห้องนั้น ทั้งให้ปลื้มยื่นกำมือแน่นด้วยความอับอาย ชอบคุณพูดเหมือนเขารับของเหลือมาจากตัวเอง ทั้ง ๆ ที่เติวซรักเขามาเป็นปี ๆ

เมื่อเดินลงมาถึงชั้นจอดรถ ดวงตาที่เคยมองเห็นชัดเจนก็พร่าเลือนไปด้วยหยาดน้ำตา ดวงตาสีน้ำตาลกะพริบตาไล่น้ำใสเพื่อสอดใส่กุญแจรถ แก้มขาวเปื้อนน้ำตาที่ไหลลงมาเรื่อย ๆ จนต้องยกหลังมือขึ้นเช็ด มันไม่ใช่การร้องไห้ฟูมฟายหรือเสียใจ แต่มันคือการร้องไห้ด้วยความโกรธ!

ชอบคุณไม่คิดมาก่อนว่าเรื่องน้ำเน่าแบบนี้จะเกิดขึ้นในชีวิตวัยยี่สิบเก้าปีของเขา ถูกแฟนกับเพื่อนสนิทหลอกเหมือนคนโน้มนำหนึ่งปีเต็มโดยที่ไม่เคยเอะใจมาก่อน

และนั่นคือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อสามเดือนที่แล้ว พอเห็น คลิปวันนี้ความโกรธที่ทับถมอยู่ในใจราวกับภูเขาไฟรอวันระเบิดก็ ปะทุขึ้นมาอย่างห้ามไม่ได้ เขาเป็นคนที่เริ่มความคิดทำชองนั้นขึ้นมา ทั้งยังเป็นคนคิดคอนเทนต์ ช่วยตัดต่อ โพรโมตตั้งแต่ผู้ติดตามเริ่ม จากศูนย์จนมีผู้ติดตามหลายแสน

เตวิชยังกล้ามาดูถูกเขาว่าทำชองยูทูปเองไม่ได้

คลิปลองผู้ติดตามเก้าแสนคนนั้นหรือ เขาจะทำให้ชองใหม่ ของเขามีคนติดตามเยอะกว่านั้นอีก คอยดู!

แต่อย่างแรกที่ต้องทำคือเปิดรับสมัครทีมงาน

และตำแหน่งที่เขาต้องการมากที่สุดตอนนี้ก็คือตากล้อง!

2

ขอบคุณได้ที่มาจนคนใหม่แล้ว ♡

จริงๆ แล้วขอบคุณเป็นศิลปินวาดภาพ ส่วนช่องยูทูปคือ
งานรอง

หลังจากเรียนจบทางด้านศิลปะ ขอบคุณก็เริ่มต้นอาชีพที่ถูก
คัดค้านจากญาติๆ ในตระกูล แต่ปะป๊ากับหม่าม้าสนับสนุนในสิ่งที่
เขาชอบมาตลอด เขาจึงไม่สนใจคำพูดคนอื่นเท่าไรนัก

เขาเริ่มต้นจากการเป็นศิลปินในนาม กระทั่งมีโอกาสออกแบบ
วาดเมนูเครื่องดื่มและเพนต์ตกแต่งผนังในร้าน จนมีกระแสในโลก
โซเชียลเพราะลายเส้นที่เป็นเอกลักษณ์ หลายปีผ่านไป จากงาน
เล็กๆ ก็เริ่มมีลูกค้าแบรนด์ใหญ่ติดต่อเข้ามาเรื่อยๆ จนผลงานเริ่ม
เป็นที่รู้จักในวงการศิลปะ งานที่ต้องรับผิดชอบมากขึ้นทำให้ขอบคุณ
มีเวลาน้อยลง

เมื่อต้องทำช่องยูทูปคนเดียวและอุปกรณ์ต่าง ๆ ถูกแฟนเก่า
ยึดไปหมดแล้ว ขอบคุณจึงจำเป็นต้องหาคนช่วยและมีอุปกรณ์พร้อม
ทำงาน เขายังไม่อยากลงทุนมากนัก เพราะเพิ่งเริ่มต้นทำช่องและ

ใช้เงินในการสร้างบ้านหลังใหม่ไปจำนวนไม่น้อย

ทำช่องยูทูบมาสองปีทำให้เขารู้ว่าสิ่งสำคัญที่จะทำให้คลิป น่าสนใจนอกจากคอนเทนต์แล้วคือมุมถ่ายภาพและการตัดต่อดี ๆ เขาจึงโพสต์หาตำแหน่งนี้เป็นอันดับแรก ถึงแม้จะอยากเอาชนะคู่รัก ผีเน่ากับโลงศพ แต่เขาไม่อยากทำงานลวก ๆ

“หือ คนนี้มาได้ไง”

ขอบคุณแปลกใจเมื่อกดอ่านเรซูเม่สมัครงานล่าสุดในกล่อง อีเมล ร่างบางที่เอนพิงพนักเก้าอี้ทำงานเปลี่ยนมานั่งหลังตรงได้ ขยับแว่นตากทรงแสงเข้าที่ ก่อนจะอ่านทวนประวัติคร่าว ๆ ของผู้สมัครคนนี้อีกรอบผ่านจอแมกบุ๊ก

อินทัช อนันต์เมฆา อายุสามสิบปี จบปริญญาโทที่อังกฤษ สมัครตำแหน่งตากล้องและกำกับภาพ ผลงานที่แนบส่งมามีแต่ระดับ เอบวก ทั้งงานถ่ายโฆษณา งานถ่ายปกนิตยสารแฟชั่นชื่อดัง หนังสือพิมพ์ แกมยังมีรางวัลการ์ตูนตีความสามารถอีกมากมาย

“มีไอจีด้วยแฮะ”

เมื่อเห็นว่ามีไอจีผลงานกรอกไว้ในไบอสมัครด้วย ขอบคุณก็ พิมพ์ชื่อไอจินั้นลงในช่องค้นหาทันที

ผู้ติดตามตามแสนคน!

ยิ่งเลื่อนดูผลงานที่ลงไว้ในไอจีขอบคุณก็ยิ่งตาโต เพราะมีทั้ง ภาพถ่ายคนมีชื่อเสียง ภาพถ่ายสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ที่ถูกจัด องค์ประกอบภาพอย่างดี ยิ่งงานถ่ายวิดีโอโฆษณาแต่ละแบรนด์ที่ ตากล้องคนนี้ร่วมงานด้วยก็ไม่ธรรมดาทั้งนั้น ดูผลงานก็รู้ว่า ค่าตอบแทนไม่น้อย ยิ่งงี้ก็มากกว่าเงินเดือนที่เขาตั้งไว้แน่ ๆ

นี่มันตากล้องระดับตัวท็อป แล้วคุณพี่มาสมัครงานที่ช่องยูทูบ ต่อกต้อยของเขาทำไม! เปิดช่องใหม่มาได้หนึ่งเดือนเต็ม ตอนนี้มี

คนติดตามเพียงสามร้อยห้าสิบเก้าคนถ้วน

แบบนี้ถือว่าเป็นโชคดีของเขาได้ไหมนะ

นิ้วเรียวเริ่มเขี่ยริมฝีปากล่างของตัวเองเล่นขณะใช้ความคิดด้วยความเคยชิน ตั้งแต่เปิดรับสมัครมาหนึ่งสัปดาห์ มีผู้สมัครที่น่าสนใจหลายคน ทว่าตากล้องคนนี่คือคนที่เขาชอบผลงานมากที่สุด ตั้งแต่เห็นครั้งแรก สไตลิ่งการกำกับภาพและการติดต่อของคนชื่อ อินท์ทำให้เขาอยากร่วมงานด้วยสุด ๆ

และตัดสินใจไม่นานนัก อีเมลนัดสัมภาษณ์งานก็ถูกส่งไปให้ ตากล้องชื่อดัง

สามวันต่อมา

ขอบคุณเดินเข้าไปในร้านกาแฟสตาร์บัคส์ที่นัดสัมภาษณ์งานไว้ เขาตื่นเต้นจนมาถึงก่อนเวลาเกือบชั่วโมง วันนี้เจ้าตัวเลือกสวมกางเกงสแล็กสีน้ำตาลเข้มกับเสื้อเชิ้ตสีขาวพับแขนที่ดูไม่เป็นทางการมากนักแต่ยังสุภาพอยู่ เขาไม่อยากจะบรรยายภาคในการพูดคุยดูเครื่องเครียดจนเกินไป

นัยน์ตาสีน้ำตาลกวาดมองไปรอบ ๆ ร้านกาแฟชื่อดัง โชคดีที่ช่วงบ่ายคนไม่เยอะมากนัก ขอบคุณจึงไม่ต้องรอดต่อดิวสิ่งเครื่องตีมีเหมือนทุกที เขาเรียวก้าวไปยังเคาน์เตอร์รับออเดอร์เดออร์ที่ว่างอยู่หนึ่ง

“เอาช็อกโกแลตเย็นเพิ่มวิปครีมกับคาราเมลแก้วใหญ่ครับ”
เขาเอ่ยสั่งเมนูโปรดกับพนักงานสาว

“ได้ค่ะ ชื่ออะไรคะ”

“ผมขอบคุณครับ”

เดดแอร์เกิดขึ้นในร้านทันที บทสนทนาชวนเข้าใจผิดทำให้

พนักงานอีกคนและผู้ชายที่ยืนสั่งเครื่องดื่มอยู่ข้าง ๆ หันไปมอง
ขอบคุณอย่างแปลกใจ

“อะไรนะคะ” พนักงานสาวเอ่ยถามย้ำอีกครั้ง

“ขอโทษครับ ผมหมายถึงผมชื่อขอบคุณครับ”

“อ้อ ค่ะ ๆ รอสักครู่คะ” พนักงานสาวอมยิ้มเล็กน้อยก่อน
จะเขียนชื่อขอบคุณลงไปบนแก้ว

เหตุการณ์แบบนี้ไม่ได้เกิดขึ้นครั้งแรก แต่ขอบคุณไม่เคยชิน
สักครั้ง คนโดนเข้าใจผิดหน้าแดงอย่างห้ามไม่ได้เมื่อสบตากับผู้ชาย
ข้าง ๆ ที่อมยิ้มจนเห็นลักยิ้มที่แค้น

หล่อจิงวะ

“คุณขอบคุณ เครื่องดื่มได้แล้วค่า” เสียงเรียกจากพนักงาน
สาวคนเดิมทำให้ขอบคุณหันไปสนใจอีกฝ่าย

เมื่อรับเครื่องดื่มสุดโปรด ขอบคุณก็เลือกเดินไปนั่งโต๊ะด้าน
ในสุดเพื่อความเป็นส่วนตัว วางกระเป๋าทำงานบนโซฟาอ่อนโยนแก้ว
ช็อกโกแลตเย็นในมือขึ้นมาดูหลายอีก ดูเวลาบนนาฬิกาข้อมือก็
เห็นว่าอีกสามสิบนาทีจะถึงเวลานัด จึงหยิบไอแพดขึ้นมาเปิดอ่าน
ทวนคำถามที่เตรียมมาถามอีกฝ่าย

“ขอโทษนะครับ คุณคือคนที่นัดสัมภาษณ์งานไว้ใช่ไหม”

เสียงทุ้มราบเรียบดังขึ้นอยู่เหนือหัว ขอบคุณจึงเงยหน้าจาก
ไอแพดมองคนมาใหม่

นี่มันผู้ชายคนที่มีลักยิ้มคนนั้น!

ขอบคุณลุกขึ้นยืน กลิ่นหอมจากตัวอีกฝ่ายปะทะเข้าจมูก
ความต่างของส่วนสูงชัดเจนจนต้องเงยหน้ามองอีกฝ่าย เขาสูงร้อย
เจ็ดสิบแล้วนะ อีกคนสูงเท่าไรกันเนี่ย

ขอบคุณไม่ได้ให้คนสมัครใส่รูปเอาไว้ในเรซูเม่เพราะมันไม่

จำเป็นสำหรับเขา อยากโฟกัสที่ผลงานมากกว่า ในโอใจของคนชื่อ อินทัทก็ไม่ได้ลงรูปตัวเองเอาไว้ แต่ก็เดาได้ไม่ยากว่าผู้ชายตัวสูงคน นี้คงเป็นตากล้องที่นัดกันได้

“เอ่อ ใช้ครับ คุณคงเป็นคุณอินทัท” ชอบคุณพยายามเก็บ สีหน้าให้เป็นปกติแม้จะรู้สึกอายไม่น้อยที่เจอกันครั้งแรกคุณตากล้อง ก็เห็นเหตุการณ์น่าอายก่อนหน้า

“ใช้ครับ ผมอินทัท สวัสดีครับ” อินทัทขยับมาง

คุณอินทัทคนนี้ขี้โกงไปไหม พอมาเห็นหน้าชัด ๆ ใกล้เคียง เห็นว่าคนตรงข้ามทั้งหล่อทั้งหุ่นดี แถมยังมีลึกลับน่ารักสองข้างที่ แก้มอีกต่างหาก แล้วไหนจะสันนิษฐานครม ๆ นั้นอีก ถ้าไม่รู้มาก่อนว่าเป็นตากล้องชอบคุณคงคิดว่าอีกคนเป็นนายแบบ

“เอ่อ เชิญนั่งครับ” ชอบคุณบอกเมื่อนึกได้ว่าจ้องหน้าอีกฝ่าย นานไปแล้ว

“ผมชื่อชอบคุณนะครับ คุณเรียกผมว่าคุณก็ได้” ชอบคุณ เริ่มตบพทสนทนา ส่งยิ้มเล็กน้อยให้คนที่เป็นฝ่ายจ้องหน้าเขากลับ บ้าง

“ครับ” อินทัทไม่รู้ว่าคนที่ยื่นสิ่งเครื่องดื่มข้าง ๆ คือเจ้าของช่อง ยูทูปคนนั้น จนกระทั่งพนักงานถามชื่ออีกฝ่าย คลิปที่เขาเคยดูใน ช่องของเจ้าตัวเป็นคลิปที่ไม่เห็นหน้าคนถ่ายสักคลิป พอมาเจอตัวจริงอีกคนดูเด็กกว่าที่เขาคิดไว้มาก

“คุณอินอ่านรายละเอียดเงื่อนไขการทำงานทั้งหมดแล้วใช่ไหมครับ”

“ครับ”

“รายละเอียดงานหลัก ๆ ก็ตามนั้นเลยครับ เริ่มงานสิบโมง สถานที่ทำงานก็อย่างที่ผมแจ้งไปตั้งแต่แรกว่าเป็นโฮมออฟฟิศ คุณ

สามารถรับงานอื่นได้ปกติ ผมไม่มีปัญหา ขอแค่ให้ไม่กระทบกับงานของผมก็พอ ส่วนคลิป์ของผมถ้ามีการถ่ายทำผมจะบอกคุณล่วงหน้าแบบนี้คุณโอเคไหมครับ”

“โอเคครับ ถ้าผมรับงานอื่นผมจะบอกให้คุณรู้ก่อน”

ขอบคุณเริ่มถามคำถามที่เตรียมมาเพื่อดูว่าทิศทางการทำงานไปในทางเดียวกันไหม จากการพูดคุยมาได้สัปดาห์ คุณอินทชัยคนนี้มีทัศนคติในการทำงานที่ดีไม่น้อย ไม่มีอีโก้ หัวสมัยใหม่ รับฟังความเห็น

อีกฝ่ายไม่มีทำที่ตื่นเต้นแม้แต่หน่อย เขาเสียอีกที่รู้สึกตื่นเต้นจนเหมือนเป็นฝ่ายถูกสัมภาษณ์งานมากกว่า! ถึงจะดูเป็นกันเอง แต่รู้ดีว่าคนนี้มีประสบการณ์มากกว่าเขาแค่นั้น

ความสุขุม ท่าทางนิ่ง ๆ ทำเอาเขาทำตัวไม่ค่อยถูกในบางครั้ง แต่เราดูเข้ากันได้ดีกว่าที่คิด ถึงบุคลิกจะดูเงียบขรึมกว่าแต่ก็ไม่ใช่อะไรเป็นปัญหา

“เอ่อ ผมขอถามได้ไหมครับว่าช่องยูทูปของคุณจะทำไปในแนวทางไหน” ตากล้องคนเก่งเอ่ยถาม สายตาเรียบนิ่งที่ถูกส่งมาทำให้ขอบคุณเกร็งไม่น้อย

“ผมไม่ใช่คนที่เอนเตอร์เทนเก่งนัก ช่องของผมคงจะเน้นไปที่การใช้ชีวิตที่ดูสบาย ๆ ผ่อนคลาย มู้ดแอนด์โทนของคลิป์ก็คงเป็นความสบายตาสบายใจประมาณนี้ครับ อาจจะมีคอนเทนต์ไปเที่ยวบ้าง คุณสะดวกใช้ไหมครับถ้าเราต้องไปค้างต่างจังหวัดกันบ้าง เรื่องค่าใช้จ่ายผมจะดูแลทั้งหมดนอกเหนือจากเงินเดือน”

“ไม่มีปัญหาครับ” ดวงตาคมสำรวจจนตรงหน้า ใบหน้าเรียบ ตากลมโต รวมถึงจุมูกเซดริ้น ทำให้อีกคนดูเหมือนเด็กหยิ่ง ๆ แต่ท่าทีและบุคลิกหลังจากคุยกันสัปดาห์กลับดูเป็นผู้ใหญ่กว่าที่คิด

“ผมขอถามได้ไหมครับว่าทำไมช่างภาพระดับคุณถึงเลือกมาสมัครงานกับช่องเล็ก ๆ แบบผม แถมเงินเดือนก็ไม่ได้เยอะเท่างานที่คุณทำอยู่ ถ้าคุณอยากเรียกเงินเดือนเพิ่มก็บอกได้เลยนะครับ หรือคุณมีเงื่อนไขอะไรในการทำงานผมก็ยินดีพิจารณา”

ขอบคุณถามออกไปตรง ๆ เพื่อความสบายใจในการทำงานร่วมกันทั้งสองฝ่าย

“ผมขอขอบคุณแทนดีที่คุณลงในช่อง อยากลองทำอะไรใหม่ ๆ ดูบ้าง อีกอย่าง...ผมอยากเป็นส่วนหนึ่งในการเติบโตของช่องคุณ เรื่องเงินเดือนผมโอเคแล้ว” อินทัชพูดตามความรู้สึก เงินเดือนที่อีกฝ่ายเสนอมาก็ไม่ใช่จำนวนน้อย ๆ สมเหตุสมผลกับการทำงาน “ส่วนเรื่องเงื่อนไขผมมีแค่ข้อเดียวเท่านั้น ผมขอใช้นามแฝงในเครดิตท้ายคลิป”

“เรื่องนั้นไม่มีปัญหาเลยครับ คุณสะดวกเริ่มงานได้ตอนไหน”
ขอบคุณแปลกใจเงื่อนไขของอีกฝ่ายแต่ก็ไม่ได้ถามต่อ

“ผมเริ่มงานได้ตั้งแต่พรุ่งนี้” อินทัชว่า

“งั้นพรุ่งนี้เจอกันที่บ้านผมนะครับ คุณจะได้เห็นสถานที่ทำงานด้วย ครอบคลุมขอไลน์ได้ไหมครับ ผมจะส่งโลเกชั่นให้”

“ได้ครับ คลิปแรกที่ผมจะได้ทำกับคุณเป็นคนคอนเทนต์เกี่ยวกับอะไรครับ” อินทัชเอ่ยถามระหว่างพิมพ์ไอดีไลน์ลงโทรศัพท์มือถืออีกฝ่าย

“ผมเพิ่งสร้างบ้านเสร็จไม่นาน เลยอยากจะทำโฮมทัวร์บ้านใหม่ตัวเอง ไว้เราคุยรายละเอียดกันพรุ่งนี้อีกทีก็ได้ครับ” ขอบคุณตอบหลวงแอดไลน์ไปหาอีกคน

หลังจากตกลงเรื่องงาน เรื่องสัญญากันเรียบร้อยแล้ว ทั้งสองก็บอกลากันง่าย ๆ ก่อนจะแยกย้ายกันกลับ

ขอบคุณตื่นเต้นไม่น้อยที่ตกลงกับอีกฝ่ายได้ง่ายและเร็วกว่าที่คิด ได้คนมีความสามารถแบบคุณอินทัชมาร่วมงานด้วย หวังว่าคลิप्तต่อไปจะทำให้มีผู้ติดตามเยอะขึ้น

ขาดอีกแค่แปดแสนกว่าคน เขาก็จะไล่ตามช่องแฟนเก่าทัน!

ครีต...ครีต...

อินทัชหยิบโทรศัพท์มือถือที่สั่นอยู่ในกระเป๋ากางเกงขึ้นมาดู หลังจากขึ้นมานั่งบนรถปอร์เช่ 911 คาร์เรรา เอส สีดำ ของตัวเอง เมื่อกดเข้าไปในไลน์ก็เห็นสติ๊กเกอร์หนูเจอรี่ยิ้มแป้นถูกส่งมาพร้อมข้อความว่า

‘ผมคุณเองนะครับ นีโลเกชั่นบ้านผม’

ชายหนุ่มเลื่อนสายตาดูรูปโปรไฟล์ของคนส่งข้อความมา มันเป็นรูปเจ้าตัวอ้วนอ้วนแห่งอวดฟันขาว ฉากหลังเป็นภูเขาไฟฟูจิ เขากดรับเพื่อน ก่อนจะพิมพ์ตอบกลับไปว่า

‘เจอกันพรุ่งนี้ครับ’

3

ขอบคุณออกกล้องครั้งแรก ♥

“กะทิ วันนี้จะมีเพื่อนใหม่มาบ้านนะครับ ทำตัวให้ดี ๆ ด้วย”

ขอบคุณพูดเสียงอ่อนน้อมกับหมาปอมที่เพิ่งตัดขนมาใหม่จนหน้ากลมตัวกลมเหมือนหมี คุณอินโทร. มาบอกตั้งแต่สิบนาทีก่อนแล้วว่า ไกลถึง ขอขอบคุณจึงหยุดมือจากการวาดรูปส่งลูกค้าออกมารอทีมงาน คนใหม่กับกะทิที่ห้องนั่งเล่น

ดั่งต้อง...

เสียงกริ่งหน้าบ้านดังขึ้นตอนใกล้สิบโมง ขอขอบคุณลูบหัวกะทิ ที่ทำหน้าที่ตาตื่นหูตั้งอยู่บนตัก ไม่บ่อยนักที่บ้านใหม่หลังนี้จะมีคน มาหา หมาตัวเล็กจึงแปลกใจเสมอ

“ทำหน้าที่อะไรแบบนั้นกะทิ” คนตัวขาวอดหัวเราะกับท่าทาง ตลก ๆ ของหมาตัวเองไม่ได้ก่อนจะวางมันลงที่พื้น

“รออยู่ตรงนี้ก่อนนะ เดี่ยวพี่คุณมา” เมื่อเห็นหมาตัวเล็กนั่ง จมูกปักตามคำสั่ง ขอขอบคุณก็เดินไปเปิดประตูรั้วบ้าน

กลิ่นน้ำหอมผู้ชายกลิ่นเดิมที่หอมแบบพอดี ๆ เหมือนครั้งแรก

ที่เจอกันลอยเข้าจุมูกอีกครั้ง วันนี้คุณอินมาในชุดที่ดูสบาย ๆ กว่าครั้งก่อน คนตัวสูงอยู่ในชุดกางเกงสแล็กสีเทากับเสื้อยืดสีขาวที่สอดไว้ในกางเกง ผมสีดำสนิทไม่ได้ถูกเซตจนเนียบ ทำให้วันนี้อีกฝ่ายดูเด็กกลงและดูเป็นกันเองมากขึ้น แต่ชอบคุณก็ยิ่งเกร็งอยู่ดี

“สวัสดีครับ หาด้านผมยากไหม” ชอบคุณเอ่ยทัก

“ไม่เลยครับ”

“เชิญเข้าข้างในก่อน” เจ้าของบ้านพลิกทางให้อีกฝ่ายเดินเข้ามาด้านใน พอปิดประตูรั้วเรียบร้อยก็เดินนำคนตัวสูงไปทางประตูบ้าน

“บ้านคุณน่าอยู่ดีนะ” อินทซ์เอ่ยระหว่างเดินผ่านสวนหน้าบ้าน

ได้ยินแขกชวนคุย ชอบคุณก็ชะลอฝีเท้าเพื่อให้อีกฝ่ายเดินข้าง ๆ กัน

“ขอบคุณครับ ผมลืมถามเลย นี่คุณอินขับรถมาเองหรือเปล่า”

“ขับมาเองครับ แต่ผมจอดไว้ด้านนอก”

“อ้อ งั้นรอบหน้าคุณเข้ามาจอดในบ้านก็ได้ครับ ผมมีที่จอดรถสองคัน ยังว่างหนึ่งที่พอดี อยู่ตรงนั้น” เจ้าของบ้านชี้ไปตรงด้านขวาของตัวบ้านที่มีรถเมอร์เซเดส-เบนซ์ ซี-คลาส สีเงินจอดอยู่แล้ว

เมื่อชอบคุณเปิดประตูบ้าน อินทซ์ก็เห็นห้องโถงเล็กๆ ที่เอาไว้วางรองเท้าเหมือนเก้นคังของบ้านคนญี่ปุ่น

“ถอดรองเท้าไว้ในตู้ตรงนี้ได้ครับ ส่วนนี้สลิปเปอร์ ผมเตรียมไว้ให้คุณอินด้วย ไม่รู้ว่าไซซ์นี้จะพอดีไหม ลองดูก่อนครับ” เจ้าของบ้านชี้ไปที่รองเท้าสวมในบ้านสีดำเรียบ ๆ คู่หนึ่ง ก่อนเจ้าตัวจะก้าวขาขึ้นไปบนพื้นไม้ต่างระดับเพื่อสวมรองเท้าในบ้านที่มีหัวตุ๊กตาหมาพันธุ์ปอมติดอยู่

“ขอบคุณครับ” อินทัชถอดรองเท้าผ้าใบสีดำแบรนด์ดังใส่ตู้ก่อนจะสวมรองเท้าที่เจ้าของบ้านเตรียมไว้ให้

“กะทิ พี่คุณให้รอข้างในใจครับ” ตาคมเหลือบมองหมาตัวเล็กสีขาวยาวที่วิ่งออกมา นั่งข้าง ๆ เท้าเจ้าของ แล้วเมื่อมองไปที่ตุ๊กตาบนสลีปเปอร์ของเจ้าของบ้านสลับกับหมาตัวนี้ก็เห็นว่ามันแทบจะหน้าตาไม่ต่างกัน

“นี่กะทิ หมาที่ผมเคยบอกไว้ครับ มันไม่กัดเพราะผมฝึกมาอย่างดี รับรองว่าจะไม่มีของอะไรเสียหายแน่นอนครับ”

เมื่อเห็นว่าคุณอินทัชหน้ารับและปรายตามองหมาที่ดูแสนจะน่ารักของเขาราวกับอากาศธาตุได้หาวินาตี ขอขอบคุณจึงเดินนำอีกฝ่ายเข้าไปในตัวบ้าน จุดมุ่งหมายแรกคือห้องทำงานที่เขากับคุณอินต้องใช้ร่วมกัน มันเป็นห้องทำงานที่พอดีสำหรับสองคนเพราะเขาเคยคิดจะใช้ห้องนี้ร่วมกับไอ้เตวิช

ภายในห้องทำงานเป็นเพดานสูงเพราะชอบคุณชอบทำงานในที่โปร่ง ๆ หน้าต่างกระจกบานใหญ่ทำให้มองเห็นสวนหน้าบ้านที่ปลูกต้นไม้ไว้ร่มรื่นชัดเจน โต๊ะทำงานไม้สีอ่อนสองตัวถูกวางข้าง ๆ กันหันหน้าเข้าหาผนังมุมหนึ่ง

“ตรงนี้เป็นโต๊ะของผมครับ ส่วนตรงนั้นเป็นของคุณ” ขอขอบคุณชี้ไปยังโต๊ะของตัวเองที่มีแมกบุ๊กและของทำงานบางส่วนวางไว้อยู่แล้ว ก่อนจะชี้ไปยังโต๊ะอีกตัวที่ว่างเปล่า

“บ้านสวยนะครับ คุณออกแบบเองหรือเปล่า” อินทัชวางกระเป๋าลงบนโต๊ะทำงานไม้ที่ว่างอยู่ ตาคมกวาดมองรอบห้องก่อนจะมาหยุดที่เจ้าของบ้าน

“ครับ ผมลองวาดแบบบ้านที่ต้องการให้อินทัชเรียกดู ก็ปรึกษากันปรับมาเรื่อย ๆ จนออกมาเป็นแบบนี้ครับ”

“คุณจะทำโฮมทัวร์ทั้งหลังหรือเฉพาะบางส่วน”

“คงทั้งหมดครับ เดี่ยวผมลองพาคุณเดินดูรอบ ๆ ก่อนเพื่อคุณจะได้ไฉ่เดียวในการถ่าย”

“ตัวบ้านผมเน้นสีขาว สีครีม สีเบจ เป็นหลักครับ
เฟอร์นิเจอร์ในบ้านก็อย่างที่คุณอินเห็น ผมจะเน้นโทนสีที่คล้ายไม้มากที่สุด ส่วนพื้นบ้านผมเลือกใช้สีโชนไวท์โอ๊คเพราะอยากให้บ้านดูสบาย ๆ ผมว่ามันดูอบอุ่นดี”

“...”

“ส่วนในบ้านที่ผมไม่ทำผนังกันห้องแยกห้องต่าง ๆ เพราะบ้านผมหลังไม่ใหญ่ เลยอยากให้บ้านดูกว้างขึ้น อีกอย่าง...ผมไม่ค่อยมีเวลาเท่าไร มันทำความสะอาดง่ายดี อ้อ ตอนออกแบบบ้านหลังนี้ผมเน้นเรื่องการใช้งานมากกว่าการตกแต่งเยอะ ๆ ด้วยครับ”

“...”

“ตรงนี้ เป็นห้องครัว ผมจะใช้งานนาน ๆ ครั้ง เพราะทำอาหารไม่เก่ง ระหว่างทำงานถ้าคุณอินอยากใช้ครัวก็ตามสบายนะครับ”

“...”

“ส่วนห้องนี้เป็นสตูดิโอวาดรูปของผมครับ ผมชอบให้แสงเข้ามาในห้องเยอะ ๆ เลยทำหลังคากระจกไว้ด้านหนึ่งด้วย”

“...”

หลังจากออกจากห้องทำงาน ชอบคุณพาทากลิ้งหนุ่มเดินดูทั่วบ้านชั้นแรกและชั้นสองพร้อมเล่าไฉ่เดียวคร่าว ๆ ในการออกแบบส่วนต่าง ๆ ของบ้านไปด้วย รวากับเป็นนายหน้าขายบ้านยังไฉ่ยั้ง ส่วนคุณอินก็เป็นผู้ฟังที่ดีจนเขาเผลอเล่าเรื่องบ้านให้อีกฝ่ายฟังมากกว่าที่คิด ตลอดการฟังคุณอินจะพยักหน้ารับและจดยุกยิกลงในไฉ่แพด

ตัวเองไปด้วย

นอกจากปะป๊ากับหม่าม้า คุณอินทือเป็นแขกคนแรกที่ได้มาเหยียบบ้านหลังนี้ ส่วนไอ้เตวิชไม่ต้องพูดถึง ตั้งแต่เริ่มก่อสร้างบ้านตั้งแต่ปีที่แล้ว แฟนเก่าเขาไม่เคยมาเหยียบที่นี่สักครั้ง เอาสมุดแบบบ้านที่เขาวาดเองให้ดูยังไม่สนใจสักนิด

ตอนตกแต่งบ้านหลังนี้เขาเลยทำคนเดียวทั้งหมดแม้แต่ตอนย้ายของเข้า แต่ก็ถือเป็นโชคดี เพราะที่นี่ไม่มีความทรงจำอะไรเกี่ยวกับแฟนเก่าเฮงชวณั้นเลย

“เดี่ยวขอเดินดูบ้านชั้นแรกอีกรอบได้ไหมครับ ผมอยากเก็บรายละเอียดอีกนิดหน่อย” อินทือเอ่ยระหว่างเดินลงบันได

“ตามสบายครับ”

ขอบคุณย้ายตัวเองมานั่งรอคุณอินทือในห้องนั่งเล่นเพื่อไม่ให้อีกฝ่ายรู้สึกอึดอัดในการทำงาน บ้านชั้นแรกของเขาไม่มีผนังกันห้อง ยกเว้นห้องทำงานกับห้องวาดรูปจึงทำให้มองเห็นการทำงานอย่างละเอียดของตากล้องคนเก่งได้

ตอนนี้คุณอินทือกำลังเก็บภาพภายในบ้าน แม้แต่สิ่งเล็กๆ ที่เขาไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะสังเกตเห็นก็ถูกถ่ายภาพเอาไว้ด้วย

และนั่น...

หมาเขาที่เดินตามแขกด้อยๆ ราวกับลูกเปิดเดินตามแม่ไปรอบบ้าน ตั้งแต่คุณอินทือเข้าบ้านมา กะทิกี้ไม่ห่างจากอีกฝ่ายเลย พอคุณอินทือถ่ายรูป กะทิกี้นั่งลงข้างๆ ด้วย

นี่เขาเลี้ยงให้กะทิกี้เป็นมิตรเกินไปไหม ถ้ามีใจเข้าบ้านมันคงอ้อนขอให้อีกฝ่ายเล่นด้วยแน่ๆ

“กะทิกี้มานี่” หมาน้อยได้ยินเสียงเจ้าของเรียกมันก็รีบวิ่งจากห้องครัวมาห้องนั่งเล่น “ไปกวนอะไรเขาครับ มานี่เลย อยู่กับพี่คุณ

ก่อน” ชอบคุณก้มหน้าลงไปอุ้มไอ้ตัวดีขึ้นมาบนตักก่อนจะลูบขน
นึ้ม ๆ เล่น

“ปกติแสงเข้าทางนี้หรือเปล่าครับ”

ระหว่างลูบหัวจนกะทิเคลิ้มหลับ เสียงคนที่เจียบไปนานก็เอ่ย
ถามขึ้น “ใช่ครับ ผมตั้งใจสร้างหน้าต่างตรงนั้นเพื่อรับแสง”

“ถ้าเราได้แสงธรรมชาติผมว่าบ้านจะยิ่งดูอบอุ่นขึ้น คุณสะดวก
ถ่ายตั้งแต่ตอนเช้าไหมครับ”

“ได้ครับ ไม่มีปัญหา”

“ถ้าวันนี้ผมเริ่มถ่ายวิดีโอภายในบ้านบางส่วนกับส่วนด้าน
นอกบ้านไว้ตัดต่อใส่คลิปคุณสะดวกไหมครับ”

“สะดวกครับ”

“แล้วส่วนที่ผมต้องถ่ายกับคุณเป็นวันไหนดีครับ”

“มะรืนนี้ดีไหมครับ”

“โอเคครับ”

ชอบคุณตื่นแต่เช้าไม่เหนื่อยเพราะตั้งแต่เขาได้ที่ดินผืนนี้จากปะป๊า
กับหม่าม๊าเป็นของขวัญวันเรียนจบ ก็คิดมาตลอดว่าจะเก็บเงินสร้าง
บ้านแบบที่ชอบให้ได้ ตลอดระยะเวลาแปดปีที่ทำงานเก็บเงินจึงวาด
แบบบ้านมาเรื่อย ๆ จนวันนี้บ้านในฝันที่ออกแบบไว้ในกระดาษด้วยความ
ตั้งใจก็ถูกสร้างออกมาได้ตามที่คิดไว้เกือบร้อยเปอร์เซ็นต์

เขาเลยอยากให้คุณนี่บ่งบอกตัวตนของเขาผ่านบ้านกับคนดู
มากที่สุด

และแล้ววันแห่งการถ่ายทำก็มาถึง

“ขอโทษนะครับ ผมขอถ่ายใหม่อีกรอบได้ไหม”

ชอบคุณอาจจะไม่เหมาะกับการออกกล้องอย่างที่เตรียม

ปรามาสไว้จริง ๆ เพราะตอนนี้เขาขอบคุณอินถ่ายใหม่ไปไม่รู้กี่รอบ แล้วตั้งแต่เริ่มถ่ายทำ ไม่รู้เป็นเพราะตื่นตื่นกับการออกกล้องครั้งแรกหรือเพราะคนหลังกล้องกันแน่

แต่เขาน่าจะเป็นอย่างหลังซะมากกว่า!

จะไม่ให้ตื่นตื่นยังงั้นไหว เขาเป็นเพียงมือสมัครเล่นที่ไม่เคยออกกล้องสักครั้ง แต่อีกคนเป็นถึงตากล้องมืออาชีพพระดับนั้น

ยังดีหน่อยถึงแม้เขาจะขอถ่ายใหม่มาหลายรอบแต่ก็ฝ้ายไม่มีท่าทีหงุดหงิดให้เห็นแม้แต่บ่อย ตอนแรกเขากลัวว่าคุณอินจะหงุดหงิดเหมือนที่เตวิชเคยทำกับเขาด้วยซ้ำ

‘ไม่เป็นไรครับ’

‘ลองดูใหม่’

นั่นคือคำพูดที่คุณอินพูดซ้ำ ๆ เมื่อเขาทำผิดพลาด แต่เขาก็อดเกรงใจอีกฝ้ายไม่ได้อยู่ดี เพราะตอนนี้เราถ่ายกันไปได้แค่นิดหน่อยเท่านั้น

“คุณพักดื่มอะไรสักหน่อยดีไหมครับ” ขอขอบคุณซ้ำเลื่องมอหงส์หน้าرابเรียบของคนพูดที่ดูนิ่งจนเดาอารมณ์ไม่ถูก

“เอ่อ ก็ดีครับ ขอโทษนะครับ ผมทำคุณเสียเวลาไปเยอะ”

“ไม่เป็นไรเลยครับ ไม่ต้องคิดมาก” น้ำเสียงปกติและรอยยิ้มบางจากอินทชทำให้คนฟังใจชื้นขึ้นมาหน่อย เจ้าของบ้านเดินไปหยิบน้ำเปล่าให้ตัวเองและหยิบเผื่อคนที่นั่งอยู่ตรงโซฟาห้องนั่งเล่นด้วย

“ผมขอถามได้ไหมว่าคุณตื่นตื่นเพราะอะไร” พอนั่งลงป๊อบคำถามจากคนหน้านิ่งก็ถูกส่งมาป๊อบ “ผมถามเพราะจะได้รู้สาเหตุ เราจะได้ช่วยกันแก้ปัญหาครับ”

ขอบคุณแม้ปากก่อนตัดสินใจพูดออกไปตรง ๆ “ผมไม่เคยทำ

แบบนี้มาก่อน ไม่รู้ว่าจะทำท่าทางยังไงดี หรือต้องมองกล้องตอนไหน อีกอย่าง...คุณก็เป็นมืออาชีพมากจนผมอดประหม่าไม่ได้ ขอโทษนะครับที่ผมไม่เก่งเท่าคนที่คุณเคยถ่ายด้วย”

“ไม่รู้ว่าอะไรทำให้เขากล้าพูดสิ่งที่คิดออกไป อาจจะเป็นเพราะคุณอินมีท่าทีที่พร้อมรับฟังเขาอย่างจริงใจละมั้ง บรรยากาศตอนนั้นก็ไม่ได้ดูเคร่งเครียดจนกดดันเท่าที่คิดไว้ตอนแรก เขานึกว่าจะโดนคุณอินดุอะไรแบบนี้ซะอีก

“เข้าใจแล้วครับ อย่างแรกคุณกับผมเราควรทำความรู้จักกันใหม่ในฐานะเพื่อนดีไหมครับ”

“ยังไงนะครับ” ชอบคุณเล็กคิว

“คุณอายุเท่าไร”

“ยี่สิบเก้าครับ”

“งั้นเราลองมาใช้สรรพนามกันใหม่ดีไหมครับ ไม่ต้องเป็นทางการ ไม่ต้องมีผมกับคุณ เรียกผมว่าอินเฉยๆ ก็พอ หลังจากนั้นเรามาคุยแบบเพื่อนกัน”

“แต่ว่าคุณอายุมากกว่าผม”

“ผมไม่ถึงครับ แคปีเดียวเอง เป็นเพื่อนร่วมรุ่นกันยังได้”

“จะดีหรือครับ”

“ครับ หลังจากนั้นเลิกคิดว่าผมเป็นตากล้องมืออาชีพหรืออะไรก็ตาม ไม่ต้องคิดว่าผมเคยถ่ายใครมาก่อน ให้คิดซะว่าผมคืออิน เพื่อนคนหนึ่งของคุณ ดีไหมครับ” น้ำเสียงนุ่มนวลพูดอย่างใจเย็น

ชอบคุณไม่คิดว่าคนที่เจียบๆ แบบคุณอินจะมานั่งละลายพฤติกรรมกับเขาแบบนี้ “งั้นคุณอินเรียกผมว่าอินเฉยๆ ก็ได้ครับ”

“ดีครับ อินไม่รีบ ไม่ต้องเกร็ง คนถ่ายมานานยังผิดพลาดกันได้”

“ขอบคุณครับ” ขอบคุณรู้สึกวางสายตาไม่ถูกเมื่อได้ยินอีกฝ่าย
แทนตัวเองด้วยชื่อ ก็แค่ชื่อเองนะ ทำไมเขาต้องรู้สึกแปลก ๆ ด้วย
ล่ะ

อาจจะเป็นเพราะเขาไม่คิดว่าคุณอินจะมีมุมแบบนี้ละมัง

“ส่วนเรื่องท่าทางไม่ต้องกังวลนะ คุณทำเหมือนตอนเล่าให้
อินฟังครั้งแรกก็ได้ ไม่ต้องยึดติดสคริปต์เป๊ะ ๆ แบบนั้นดูเป็น
ธรรมชาติดี ลองเล่าเหมือนเวลาพูดกับเพื่อน คิดว่ากำลังคือเพื่อน
คนหนึ่งของคุณ อีกสักพักคุณจะเริ่มชินไปเอง”

“โอเคครับ” จากคนที่เป็นฝ่ายพูดมาตลอดขอบคุณกลับกลายเป็นฝ่ายนั่งฟังคำแนะนำจากคุณอินเงียบ ๆ

“ถ้าให้อินไปวาดรูปแบบคุณ อินก็คงทำไม่ได้ตั้งแต่ครั้งแรก
เหมือนกัน เรื่องแบบนี้ฝึกกันได้ จากที่อินดูมาวันนี้เดี๋ยวคุณก็จะจับ
ทางของตัวเองได้แน่นอน”

“ขอบคุณนะครับ ผมจะลองดูอีกครั้ง” วันนี้เป็นวันที่คุณอิน
พูดประโยคยาว ๆ เยอะที่สุดจนขอบคุณอดเปรียบเทียบคนตรงหน้า
กับแฟนเก่าไม่ได้ ตั้งแต่คบกันมาเดวิดเขาแต่พูดว่าเขาไม่มีวันทำได้
เขาไม่เหมาะกับการออกกล้อง พอได้ยินคำพูดแบบนี้จากปากของ
เพื่อนใหม่หมด ๆ ขอบคุณก็รู้สึกดีและมีความมั่นใจขึ้นไม่น้อย

เขาจะลองดูอีกสักตั้ง!

“บ้านหลังนี้คุณสร้างผสมกับบ้านสไตล์ญี่ปุ่นครับ เป็น
บ้านแนวโมจิที่เน้นใช้ทุกส่วนของบ้านให้มีประโยชน์ที่สุด คุณไม่ชอบ
วางของหรือตกแต่งเยอะ ๆ ของที่ตั้งโชว์ก็จะมีแต่ของที่คุณชอบจริง ๆ
...”

ขอบคุณเริ่มต้นถ่ายทำอีกครั้ง ตัดสินใจเล่าเรื่องบ้านตามคำ

แนะนำของตากล้องหนุ่ม มันไหลลื่นมากกว่าการพูดตามสคริปต์
เป๊ะ ๆ ที่วางไว้จริง ๆ และเขาก็สนุกกับการเล่าแบบนี้มากกว่า

อินทชฎีอกล้องเดินตามร่างบางไปเรื่อย ๆ คอยดูมุมภาพที่
ทำให้เห็นรายละเอียดของบ้านและแสงสวย ๆ กะทิถูกปล่อยให้เดิน
เล่นตามปกติเพื่อให้ได้คลิปที่เป็นธรรมชาติที่สุด

“ส่วนห้องนั่งเล่นเป็นห้องที่คุณมักจะมานั่งดูหนัง บางครั้งก็
นั่งทำงานไปด้วย คุณเลยค่อนข้างให้ความสำคัญกับโซฟามาก ๆ ตัว
นี้เป็นตัวที่คุณชอบที่สุดตั้งแต่หามา มันนั่งสบายและไม่ติดขนสัตว์
เวลาพามามานั่งเล่นด้วยก็จะทำความสะอาดค่อนข้างง่ายครับ คุณ
จะใส่รายละเอียดไว้ได้คลิปนะครับเผื่อมีคนสนใจอยากซื้อ สามารถ
สั่งทำตามแบบที่เราต้องการได้ด้วยครับ”

รอบนี้ขอบคุณทำได้ดีกว่าเดิม งานถ่ายค่อนข้างคืบหน้าไปได้
ด้วยดีแต่เสร็จไม่ทันเวลา ยังเหลือส่วนของชั้นสองและรายละเอียด
เล็ก ๆ น้อย ๆ ที่ต้องถ่ายเก็บตามหลัง

“เราพูดโอเคไหม” ขอบคุณที่เปลี่ยนสรรพนามตัวเองเรียบบ่อย
เมื่อตกลงเป็นเพื่อนกับอีกฝ่าย การคุยกันแบบสบาย ๆ ทำให้เขาเกร็ง
น้อยลงจริง ๆ อัดขึ้นชมเพื่อนร่วมงานคนใหม่ไม่ได้ที่มีวิธีทำให้การ
ทำงานมีบรรยากาศที่ดีขึ้น

“คุณทำได้ดีแล้ว ไว้พรุ่งนี้มาถ่ายส่วนที่เหลือกันต่อ” อินทช
ฎีระหว่างเช็กคลิปในจอแมกบุ๊ก “ถ้าอินอยากได้สมมุติวาดแบบบ้าน
ที่คุณออกแบบไว้ คุณจะโอเคไหม”

“อินจะเอาไปทำอะไรครับ” ขอบคุณหันหน้าไปหาคนข้าง ๆ ที่
นั่งบนเก้าอี้ทำงานที่ดูจะตัวเล็กไปหน่อย

“อินคิดว่ามันคงดีถ้าคนดูได้เห็นรูปที่คุณวาดออกแบบไว้ด้วย
เราตัดต่อคลิปให้ดูน่าสนใจขึ้นได้”

“อ้อ งั้นเดี๋ยวเราลองหาดูก่อนแล้วจะมาบอกนะ” ความคิด
ของอินน่าสนใจมาก

แต่...

สมุดเล่มนั้นของเขาอยู่ที่คอนโดแฟนเก่า
ตอนนั้นไม่น่าเอาไปให้เตวิชดูเลย ให้ตายสิ!

4

ขอบคุณเลือกแล้ว ♡

พออินท์ซบอกว่าอยากถ่ายสมุดวาดแบบบ้านลงในคลิป
โฮมทัวร์ ขอขอบคุณก็ถูกใจความคิดนี้ไม่น้อย มันเป็นไอเดียที่สามารถ
ดึงดูดคนดูได้มากขึ้นอย่างที่อินท์ซบว่าจริง ๆ

หลังจากอินท์ซบกลับบ้าน ขอขอบคุณจึงตัดสินใจส่งข้อความไป
หาแฟนเก่าว่ามีของจำเป็นต้องรีบใช้จะเอาของกลับ ทว่าไม่ยอม
เจอหน้าอีกฝ่าย ตอนแรกเลยบอกเทวิซไปว่าให้เก็บของแล้วฝากไว้
ที่นิติฯ แต่สิ่งที่อีกฝ่ายตอบกลับมาก็คือ

*‘แต่ไม่รู้หรอกว่าของของคุณอยู่ตรงไหนบ้าง ถ้ารีบมากก็มาเอาเอง
คืนนี้อยู่ห้องตอนสองทุ่ม’*

แม้จะฝืนใจตัวเองที่ต้องกลับไปเหยียบที่นั่นอีกครั้งแต่ก็ทำ
อะไรไม่ได้ อีกอย่าง...เขาคิดไปคิดมาหลายตลบมันก็ถึงเวลาแล้วที่
ควรจะไปเก็บของส่วนตัวให้หมดจะได้ไม่ต้องมีอะไรค้างคาอีก

และนี่คือสาเหตุที่ทำให้เขาต้องกลับมายืนอยู่หน้าห้องของแฟนเก่าอีกครั้ง

ถอนใจเหือกใหญ่ก่อนจะบอกตัวเองซ้ำ ๆ ว่า 'รีบเก็บรีบกลับ จะได้จบ ๆ' มีอ่าวกดกริ่งหน้าห้องเพราะทิ้งคีย์การ์ดไปนานแล้ว ถึงต่อให้ยังมีอยู่ก็คงจะเข้า ๆ ออก ๆ ตามใจชอบเหมือนแต่ก่อนไม่ได้ ยืนรอไม่นานบานประตูห้องก็เปิดออก แต่คนเปิดไม่ใช่เจ้าของห้อง อย่างที่ขอบคุณคิด

อดีตเพื่อนสนิทยืนอยู่หลังประตูบานนั้น

ต่างฝ่ายต่างสบตากันเพียงครู่ ก่อนขอบคุณจะเดินถอยถอยลง เปล่าไปใหญ่เข้าไปในห้อง สิ่งแรกที่เห็นคือเทวีชิ่งเอนกายอยู่บนโซฟา บนตักมี 'ไข่ตุ๋น' หม่าชิวาวาสีดำนั่งอยู่

ไข่ตุ๋นเป็นหมาที่เทวีชิ่งซื้อมาตั้งแต่ก่อนคบกัน แต่ขอบคุณทั้งรักทั้งผูกพันกับมันไม่น้อย เคยเลี้ยง เคยเล่น เคยนอนด้วยกันมาเกือบสามปี แม้แต่ตอนเขาซื้อกะทิมาปีที่แล้ว มันก็เป็นเพื่อนเล่นกันมาตลอด

โง่ง...โง่ง...โง่ง...

ไข่ตุ๋นเห็นคนคุ้นเคยที่หายหน้าไปนานกลับมาที่นี่อีกครั้ง มันรีบวิ่งลงจากตักเจ้าของไปหาคนมาใหม่ด้วยความดีใจ หม่าตัวเล็ก หมุนตัวเป็นวงกลม ส่งเสียงครางหึ่งก่อนจะลงไปนอนหงายห้อง

ขอบคุณรู้ว่ามันอ่อนให้เขาเกาพุงเหมือนที่เคยทำมาตลอด แต่สถานการณ์ตอนนี้ก็น่าอึดอัดไม่น้อย สบตากับคนบนโซฟาที่นั่งอยู่เงียบ ๆ ก็รู้สึกเหมือนตะกอนในใจถูกตีให้ขุ่นมัวขึ้นมาอีกครั้ง ยิ่งด้านหลังมีปลีมียืนอยู่อีกคนก็ยิ่งอยากออกจากห้องนี้ให้เร็วที่สุด แต่ยังไม่หมาที่นอนส่งสายตาอดออดออดตรงหน้าก็ไม่เกี่ยวกับเรื่องนี้

เขาคิดถึงไข่ตุ๋นมากจริง ๆ จะให้เดินผ่านมันไปเฉย ๆ คงทำไม่

ลง ชอบคุณตัดดินใจนึ่งของ วางกล่องเปล่าไว้ที่พื้น ยื่นมือเกาฟุง
นิ่ม ๆ ของหมาขี้้ออัน

“คิดถึงพี่คุณหรือครับไ้ตุ่น พี่คุณก็คิดถึงน้อง สบายดีไหม
เนี่ยเรา” ยิ่งเห็นหมาตัวเล็กคลอเคลีย กระโดดไปมาไม่หยุดด้วยความ
ตื่นเต้นก็ยิ่งรู้สึกใจหาย เขาคงได้เจอกับมันครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้าย ร่าง
บางอ้อมหมาตัวเล็กมากอดก่อนจะยกตัวมันแนบแก้มคลายความ
คิดถึง

“รีบหน่อยนะ เดียวต้องไปข้างนอก” ปลื้มพูดขึ้นมาแบบไม่ได้
เจาะจง แต่ชอบคุณก็รู้ดีว่าอีกฝ่ายหมายถึงใคร ได้ยินคำพูดที่เหมือน
เอ่ยไล่กลาย ๆ จึงบอกลาหมาตัวน้อยอย่างเสียดาย “พี่คุณไปเก็บ
ของก่อนนะ อย่ากินแต่ขนมรู้ไหม” มือเรียวงวางหมาลงบนพื้นก่อน
จะลูบหัวอย่างอ้อยอิ่งอีกสี่ห้าที ไ้ตุ่นตะกายขาเรียวเมื่อมันยังไม่
หายคิดถึง “พี่คุณต้องไปแล้วครับ”

ปลื้มไม่พอใจที่หมาตัวนี้ไม่เป็นมิตรกับเขาแต่เล่นกับชอบคุณ
ราวกับเป็นเจ้าของมันอีกคนหนึ่ง “เดมาอ้อมหมาไปหน่อย มันกวน
มัวแต่เล่นแบบนี้ วันนี้นคงไม่เสร็จ”

ชอบคุณมองหมาตัวเล็กที่ตะกายหาเมื่อถูกเจ้าของอ้อมกลับก็
ใจหวิว ถึงแม้จะคิดถึงและอยากพามันไปอยู่ด้วยแค้ไหนก็ทำไม่ได้
เพราะเขาไม่ใช่เจ้าของ คนตัวขาวเม้มปากแน่นยอมรับความจริงและ
ตัดใจหันหลังกลับ นึกถึงสิ่งที่ต้องมาทำให้มันจบ ๆ

สิ่งแรกที่ต้องการคือสมุดวาดแบบบ้าน เขาต้องไปห้องนอน
 देखเพราะเก็บสมุดเล่มนั้นไว้ในตู้ลิ้นชักหัวเตียง เขาเรียวมุ่งหน้าไป
ทางห้องนอนใหญ่ พยายามมองข้ามสิ่งของที่วางระเกะระกะเต็ม
ห้องนั่งเล่น

ถุงเท้าใช้แล้วบนพื้น

ผ้าเช็ดตัวชิ้น ๆ ที่พาดอยู่บนโซฟา
 กางเกงในที่มีวนเป็นเลขแปดหน้าห้องน้ำ
 และนั่นหนังสือสุดหวงแสนหายากของเขาถูกวางกองไว้บน
 พื้นห้อง!

ถ้าเป็นเมื่อก่อนเขาคงบ่นเตวิชและช่วยเก็บของพวกนี้ไปด้วย
 แต่ตอนนี้สิ่งที่เขาทำก็แค่เดินผ่านไปเฉย ๆ แล้วกำลังจะเอื้อมมือจับ
 ลูกบิดประตูห้องนอนที่เกิดเรื่องคราวก่อน น้ำเสียงกระด้างหูจาก
 ปลั๊กที่เดินตามหลังมาที่ตั้งขึ้น

“จะเข้าไปเอาอะไร”

ขอบคุณหันหลังกลับ ตวัดสายตาเรียบเฉยมองคนที่ยื่น
 กอดอกสีหน้าไม่สบอารมณ์ “เอาของ” น้ำเสียงกระด้างไม่ต่างจาก
 อีกฝ่ายถูกส่งกลับไป

“ของอะไร”

“ของส่วนตัว”

“ในนั้นไม่มีอะไรของมึง เตทิ้งของไปหมดแล้ว” ขอบคุณได้ยิน
 แบบนั้นก็ใจหายวาบ สมุดเล่มนั้นมีคุณค่าทางใจกับเขามาก และ
 เตวิชก็รู้ดี ร่างบางลืมนึกความคุกรุ่นที่เกิดขึ้น รีบเปิดประตูเข้าไปใน
 ห้องนอน สาวเท้าไปยังตู้ลิ้นชักหัวเตียง

สมุดเล่มนั้นไม่ได้อยู่ตรงนี้เหมือนเดิม มันเต็มไปด้วยกล่อง
 ถุงยางอนามัยและเจลหล่อลื่น เปิดดูลิ้นชักอื่นให้แน่ใจก็ไม่มีสมุด
 เล่มนั้นอยู่แล้ว

เขาต้องไปถามเตวิชให้รู้เรื่อง คิดได้แบบนี้ก็หันหลังกลับ

“หลีก” คนใจร้อนพูดเสียงแข็งกับอดีตเพื่อนสนิทที่ยืนขวาง
 ประตูสีหน้าบูดบึ้ง เมื่ออีกคนไม่หลบทางให้ ขอบคุณจึงเดินเบียด
 ไหล่คนสูงไล่เลี้ยกันออกไปหาคนที่อยู่ในห้องนั่งเล่น

“สมุดวาดแบบบ้านอยู่ที่ไหน” แม้จะร้อนใจแต่น้ำเสียงคนพูดกลับเย็นชา สีหน้าเคร่งขรึมดูห่างเหิน

“อยู่บนนั้น” เตวิซชี้ไปที่กล่องเล็กใบหนึ่งบนตู้สะสมฟิกเกอร์ของตน ชอบคุณรีบเดินไปยังตู้หลังนั้นก่อนจะเอื้อมมือขึ้นไปหยิบ แต่ด้วยความใจร้อนทำให้เขาลืมนึกไปว่าหยิบไม่ถึง เมื่อก่อนเวลาเก็บของตรงนี้ เขาต้องใช้เก้าอี้หรือให้เตวิซเป็นคนเก็บให้

ชายหน้าชะมัด

แต่ก่อนจะผละตัวไปหยิบเก้าอี้ แผ่นหลังบางก็สัมผัสได้ถึงคนที่มายืนซ่อนอยู่ด้านหลัง “ตัวหอมเหมือนเดิมเลยนะ” เสียงคุ้นเคยกระซิบข้างหู ก่อนกล่องใบนั้นจะถูกยกออกไปด้วยฝีมือเตวิซ

เมื่อหันกลับไปเห็นสายตาหยอกล้อและรอยยิ้มมุมปาก เหมือนที่เตวิซเคยทำบ่อยๆ ตอนคบกัน ชอบคุณก็รีบหยิบกล่องใบนั้นออกจากมืออีกฝ่าย เมื่อเปิดฝากล่องออกดูเห็นสมุดที่ตามหาวางอยู่ก็โล่งใจ มือขาวปิดฝากล่องไว้เหมือนเดิมก่อนจะเดินไปเก็บของอย่างอื่นต่อ

พวกเสื้อผ้าและของใช้ส่วนตัวอย่างอื่นคงถูกทิ้งไปหมดแล้ว ถึงยังมีอยู่ชอบคุณก็ไม่คิดเอากลับ เขาไม่อยากใช้เวลาในห้องนี้นานนัก ร่างบางจึงเดินไปหยิบหนังสือบนพื้นห้องที่เห็นก่อนหน้านี้และของอีกสามสี่อย่างที่พอนึกออก

ชอบคุณพยายามไม่สนใจไช้ตุนที่เดินตามหลังไม่ห่าง รวมถึงเตวิซที่ลอบส่งสายตาแปลกๆ มาให้ระหว่างเก็บของ

เห็นแบบนี้ ชอบคุณก็ยิ่งผิดหวัง ขนาดแฟนใหม่ยืนอยู่ในห้องนี้ด้วยกันแท้ๆ ยิ่งกล้าทำแบบนี้กับเขา ตอนที่ยังคบกัน ลับหลังเตวิซก็คงทำแบบนี้กับปลื้มไม่ต่างกัน

เมื่อหมดธุระ ชอบคุณก็เดินแบกกล่องหนักอึ้งเต็มสองมือไป

ที่ประตูห้อง ซึ่งปลื้มเปิดค้างรอไว้ตั้งแต่เขายังไม่เสร็จ กำลังจะบอก
ลาหมาตัวเล็กที่เดินตามหลังมาตลอด เสียงของคนที่ยืนฝ้าประตูก็
เอ่ยชัดขึ้นมาก่อน

“หวังว่าคงไม่ตั้งใจลืมอะไรไว้อีกนะ”

เมื่อเห็นสีหน้าท่าทางจากอีกฝ่าย ชอบคุณก็หมดความอดทน
ที่สั่งสมไว้ตั้งแต่เดินเข้ามาในห้อง ความตั้งใจที่จะไม่พูดอะไรกับคน
พวกนี้ให้เสียเวลาก็หมดลง

ปลื้มมีสิทธิ์อะไรมาพูดกับเขาแบบนี้

“อย่าเยอะให้มากนะปลื้ม ลืมหรือเปล่าว่าคนที่ผิดคือใคร กู
ไม่ใช่มือที่สาม อย่าทำให้กูรู้สึกแสบกับมึงไปมากกว่านี้เลย”

ชอบคุณพูดเสียงนิ่งเรียบแต่แฝงความสะกดกลั่นอารมณ์ไว้
ไม่สนใจว่าคนฟังจะมีสีหน้าแบบไหน หันไปพูดกับหมาตัวเล็กเสียง
อ่อนต่อ “ที่คุณไปแล้วนะไซ่ตุน” อยากลูบหัวหมาที่นั่งเอียงคอมอง
มาเป็นครั้งสุดท้ายก็ทำไม่ได้เพราะถือกล่องอยู่เต็มสองมือ

ปัง!

ยังไม่ทันพูดอะไรไปมากกว่านี้ประตูก็ถูกปิดใส่หน้าอย่างแรง
ชอบคุณจี้ปากตัวดัดค้อนควัก อยากเตะประตูกลับไปสักทีแต่ว่ากลัว
ไซ่ตุนจะตกใจ

หลังจากนี้ก็เชิญอยู่กันให้สบายใจไปเถอะ!

“ถ้าปลื้มไม่มาหา เตกคงไม่บอกไซ่ใหม่ว่าคุณจะมาที่นี่”

เมื่อปิดประตูใส่หน้าคนที่เพิ่งออกไป ปลื้มก็ยกประเด็นค้างคากับ
เตวิชขึ้นมาอีกครั้ง เขาเพิ่งรู้จากปากอีกฝ่ายว่าชอบคุณจะมาที่นี่ ไม่
ก็นาที่ก่อนหน้าที่ชอบคุณจะมาถึง

“ก็เตบออกแล้วไงว่าไม่อย่าให้ปลื้มลำบากใจ เห็นไหม เจอกัน

ก็ทะเลาะกันอีก เพิ่งมาถึงเหนื่อยๆ ปลื้มไปอาบน้ำตึกกว่า” เติวิชพยายามเปลี่ยนเรื่อง ไม่อยากทะเลาะกับอีกฝ่าย เพราะรู้ว่าถ้าเป็นเรื่องของเขากับแฟนเก่า มันจะไม่จบง่าย ๆ

“แล้วของล่ะ ไหนเดบอกว่าทิ้งไปหมดแล้ว ทำไมยังเก็บไว้อีกหมากก็เหมือนกัน ปล่อยให้เล่นกับคุณนานขนาดนั้นทำไม เตะทำเหมือนอยากให้มันอยู่ในห้องนี้นาน ๆ ปลื้มเห็นนะว่าเต็มองคุณตาไม่กะพริบ” น้ำเสียงไม่พอใจบ่งบอกอารมณ์ของคนพูดได้เป็นอย่างดี

“ปลื้ม ของพวกนั้นแต่เก็บไว้บนนั้นตั้งนานแล้ว เตะจำไม่ได้ด้วยซ้ำ ส่วนเรื่องหมา ตุ่นมันเคยอยู่กับคุณมาตั้งนาน มันก็ต้องคิดถึงเป็นธรรมดาอยู่แล้ว นี่ก็เจอกันครั้งสุดท้ายด้วย ก็ให้ตุ่นมันเล่นนิดหน่อยได้หายคิดถึงก็แค่นั้น ยังไงก็ไม่ได้เจอกันอีก”

“หมาคิดถึงปลื้มไม่ว่านะ แต่อย่าให้รู้แล้วกันว่าคิดถึงแฟนเก่า” คนเอ่ยยื่นกอดอก จ้องตาเติวิชไม่ลดละ อดระแวงไม่ได้เมื่อเห็นอีกฝ่ายดูมีท่าทีอ่อนลงกับชอบคุณ

“ปลื้มจะระแวงทำไม เตะเลือกปลื้มแล้วไง ไม่มั่นใจในตัวเติวิชหรือ” เสียงอ่อนโยนมีมนวลถูกหยิบมาใช้ “เราอย่าทะเลาะกันเรื่องคนอื่นเลยนะ” เติวิชดึงตัวคนโกธรเข้ามากอด

เมื่อได้ยินคำว่า *คนอื่น* ออกจากปากเติวิช ใจขุนมัวก็เริ่มสงบลง “ให้มันจริงอย่างที่พูด ปลื้มยอมถูกตำว่าเป็นมือที่สาม ยอมทิ้งเพื่อนสนิทก็เพราะเตะ อย่าทำให้ปลื้มรู้สึกว่าคิดผิดที่เลือกเตะ” ปลื้มพูดเสียงอ่อนลง ยกมือกอดตบอีกฝ่าย “ปลื้มรักเตะนะ รักมาก ๆ” คนพูดกระซิบอ้อมกอดแน่นกว่าเดิม เหมือนเป็นการยืนยันคำพูดตัวเอง

“แต่รักปลื้มคนเดียว ไม่งั้นเตะคงไม่เลือกปลื้ม อย่าคิดมาก หาย

โกรธเตนะครับ” ใบหน้าคมเริ่มซุกใช้ชอกคออีกฝ่าย “คืนนี้เตชอกอดปลื้มนะ”

ปลื้มใจอ่อนไปเกือบครึ่งเมื่อได้ยินคำหวาน

“ก็ได้ แต่เตต้องสัญญาว่าจะไม่ปิดบังอะไรกับปลื้มอีก”

“เตสัญญา ตอนนีปลื้มไปอาบน้ำให้สบายตัวดีกว่านะ” ปลื้มพยักหน้ารับ เดินไปอาบน้ำตามที่อีกคนบอกอย่างว่าง่าย

เมื่อแน่ใจว่าแฟนใหม่เดินพ้นจากสายตา เตรีจึงขยับเท้าออกจากรูปที่หล่นมาจากกล่องของชอบคุณก่อนหน้า มันเป็นรูปคู่กับแฟนเก่าตอนไปเที่ยวญี่ปุ่นด้วยกัน ร่างสูงก้มลงหยิบรูป ดวงตาคมมองภาพนั้นด้วยแววตาล้ำลึกอ่านยาก ก่อนจะเดินเอารูปไปเก็บไว้ใต้แฟ้มเอกสารในลิ้นชักตรงโต๊ะทำงาน

“ปลื้มใช้สบู่ขวดสีชมพูนะ เชชอบกลิ่นนั้นเวลาอาบน้ำปลื้ม” เตรีขตะโกนบอกคนที่อยู่ในห้องน้ำ

ชอบคุณมาถึงบ้านตอนเกือบสี่ทุ่ม กว่าจะได้อาบน้ำแต่งตัว ก็เพลิดเพลินกับกะทิเกือบชั่วโมง ตอนนีหมาเด็กกำลังนอนหลับสนิท อยู่บนโซฟาเพราะเล่นคาบลูกบอลจนเหนื่อย ร่างบางส่ายหน้าด้วยความเอ็นดูก่อนละสายตาจากหมาตัวเอง

ตากลมมองกล่องใบใหญ่บนโต๊ะในห้องนั่งเล่นก่อนตัดสินใจรื้อของในกล่องออกมาเก็บทีละอย่าง รื้อไปเก็บไปเรื่อย ๆ ก็เจอกับสมุดวาดแบบบ้านที่อยู่ในกล่องใบเล็กที่เทรีขใส่ไว้ มันเป็นสมุดที่เขาเริ่มสเก็ตช์แบบบ้านตั้งแต่ร่างดินสอจนลงสีแบบที่เขาชอบ

เมื่อเปิดไล่ไปที่ละหน้าก็เจอกับโพสต์-อิตที่เขียนไว้ด้วยลายมือตัวเอง มันถูกแปะไว้บนหน้ารูปวาดห้องครัวที่ลงสีเรียบร้อยแล้ว

‘เตชอบกินเค้ก ต้องมีเครื่องอบไว้ฝึกทำขนม’

ชอบคุณดึงโพสต์-อิตออก ขยำกระดาษใบเล็กทิ้งลงถังขยะข้างตัว เมื่อเปิดหน้าอื่นไปเรื่อย ๆ ก็มีโพสต์-อิตอีกใบแปะไว้ในหน้าวาดแบบห้องทำงาน

‘เตอยากมีห้องที่นั่งทำงานด้วยกัน’

ชอบคุณเม้มปากแน่นก่อนโพสต์-อิตจะถูกดึงทิ้ง

‘สวนหน้าบ้านให้ใช้ต้นกับกะทิวิ่งเล่น’

ชอบคุณขยำโพสต์-อิตใบแล้วใบเล่า ใบหน้าขาวเริ่มเปื้อนน้ำตาลที่ไหลลงมาที่ละหยด

เมื่อชอบคุณแน่ใจแล้วว่าไม่เหลือโพสต์-อิตที่เกี่ยวข้องกับแฟนเก่าอีกจึงปิดสมุดเล่มนั้นลง มือเรียวยกมือปาดน้ำตาลก่อนลงมือจัดการเอาของอย่างอื่นในกล่องออกมาจัดเข้าที่ต่อ

นัยน์ตาสีน้ำตาลเหลือบเห็นด้านหลังรูปใบหนึ่งตกอยู่บนกองหนังสือในกล่อง เมื่อหยิบขึ้นดูก็เห็นรูปสตูดิโอที่เคยถ่ายกับเตวิชตอนไปเที่ยวญี่ปุ่นด้วยกันเมื่อหนึ่งปีที่แล้ว มันเป็นรูปสตูดิโอสามชอตเรียงต่อกันลงมา รูปแรกเป็นรูปเขากับเตวิชแลบลิ้นเหลือกตาทำท่าทางตลก ๆ ด้วยกัน รูปที่สองเป็นรูปฉีกยิ้มกว้างตาทะลึงทั้งคู่ และรูปสุดท้ายเป็นรูปที่เขากับเตวิชหันหน้าเอาปากแตะกัน

ความทรงจำตอนนั้นหลังไหลเข้ามาในหัว ยังจำบทสนทนาที่เขา กับเตวิชคุยกันหลังถ่ายรูปสตูดิโอพวกนี้ได้ทั้งหมด

“ดูสิ รูปนี้คุณหน้าตลกมาก ทำไมเดี๋ยวอยู่คนเดียวขนาดทำท่าตลก ๆ นะเนี่ย” ชอบคุณหัวเราะเบา ๆ ชี้น้ำตัวเองในรูป ก่อนจะยื่นรูปสติ๊กเกอร์ที่พริ้นต์ออกมาสองชุดให้คนข้าง ๆ หนึ่งใบ “อะนี่ เตะเก็บไว้ใบหนึ่งนะ คุณจะเก็บไว้ใบหนึ่ง”

“ใครเก็บก็เหมือนกันนั่นแหละ ยังไงเราก็อยู่ด้วยกันตลอด”

“ไม่คิดว่าวันหนึ่งเราจะเลิกกันหรือไง เตะจะได้มีรูปเก็บไว้ดูใจว่าเคยมีแฟนน่ารักมาก ๆ แบบคุณ” ชอบคุณส่งสายตาทะลึงกลับไปให้คนข้าง ๆ

“เลิกคิดเรื่องนี้ได้เลย เตะไม่มีวันเลิกกับคุณ” เตรีขพูดเสียงหนักแน่น ยิ้มคนข้างตัว “แต่ไม่มีวันรักใครนอกจากคุณหรอก”

ตลกตัวเองสันติที่เคยเชื่อใจกับคำพูดพวกนั้น

น้ำตาที่หยุดไปแล้วรินไหลลงมาอีกครั้ง ก่อนร่างบางจะหียบของชั้นอื่น ๆ ขึ้นมาดูแลแล้วจัดให้เข้าที่เกือบหมดกล่อง

ชั้นสุดท้ายที่อยู่ในกล่องใบเล็กคือสร้อยคอที่เตรีขให้เขาตอนครบรอบสี่ปี เป็นสร้อยเงินเรียบ ๆ แบบที่เขาชอบ ตรงจี้เป็นตัวอักษรคำว่า Khun ที่สั่งทำพิเศษ

มือขาวปาดน้ำตาที่ไหลอาบแก้ม ก่อนเอื้อมมือไปหียบสร้อยขึ้นมา

‘แต่ใจคุณไว้แล้วนะ ปีหน้าเรามาสร้างบ้านอยู่ด้วยกัน เตรีข คุณครับ’

นั่นคือประโยคที่เตรีขพูดระหว่างสวมสร้อยเส้นนี้ให้เขา

ชอบคุณมองสร้อยในมือก่อนความเสียใจที่กักเก็บไว้มาตลอดสามเดือนจะทลายลง เสียงสะอึกสะอื้นดังไปทั่วห้องนั่งเล่นชั้นหนึ่ง มันเป็นครั้งแรกตั้งแต่เลิกกันที่ชอบคุณร้องไห้หนักขนาดนี้

ไม่รู้เวลาผ่านไปนานเท่าไร แต่ชอบคุณร้องไห้จนรู้สึกปวดหัว

หายใจไม่ออก คนร้องไห้รู้ดีว่าตอนนี้ตาตัวเองคงบวมซ้ำไม่น้อย
มือขาววางสร้อยเก็บไว้ในกล่องใบเล็กรวมกับของอย่างอื่น
เหมือนเดิม ก่อนกล่องใบนั้นจะถูกโยนทิ้งลงถังขยะ
ครั้งนี้จะเป็นครั้งสุดท้ายที่เขาร้องไห้เพราะแฟนเก่า
ถ้าตัดก็ต้องตัดให้ขาด เขาจะเดินไปข้างหน้าแล้วทิ้งทุกความ
ทรงจำไว้ในถังขยะพวกนั้น...

24

ขอบคุณมีแฟนแล้ว ♡

“ออกมาทำอะไรข้างนอกครับ”

ขอบคุณที่ยืนตรงชานบ้านสะดุ้งเล็กน้อยเมื่อได้ยินเสียงราวเรียงดังขึ้นด้านหลังโดยไม่ทันตั้งตัว เขาหันไปมองอินทที่ซิทเดินออกมาจากวิลลาในชุดกางเกงขายาวกับเสื้อคลุมอาบน้ำที่ไม่ได้ผูกสายรัด เผยให้เห็นกล้ามเนื้อท่อน้ำท่อน้ำกำลังดี

“เราออกมาดูดาว” ขอบคุณตอบ อมยิ้มเล็กน้อยเมื่อเหลือบเห็นรอยสักตรงสี่ข้างที่เกี่ยวข้องกับตัวเอง “คืนนี้ดาวเยอะ เหมือนวันที่เราเจอกันครั้งแรกเลย”

อินทขอมยิ้ม “ครั้งนี้หาดาวลูกไก่เจอหรือเปล่า”

“เจออยู่แล้ว มีคนสอนเรามาดี” ขอบคุณยกคิ้ว “เดี๋ยวจะหาให้ดู”

อินทชมองคนที่เงยหน้าหาดาวอย่างตั้งใจ พอนึกถึงประโยค ‘ขอโทษนะครับ ผมมีแฟนแล้ว’ ที่ได้ยินเมื่อช่วงเย็น รอยยิ้มบางก็ผุดขึ้นบนใบหน้า

“นุ่นไง” ชอบคุณชี้ตำแหน่งดาวก่อนหันไปหาคนข้างตัว พอ สบดวงตาคมที่จ้องมองมาแน่นิ่งเลยเอ่ยซ้ำอีกครั้ง “มองเราทำไม คุณอิน ดาวอยู่ทางนั้น”

“...”

คนถูกจ้องเริ่มหน้าขึ้นสีเพราะอีกฝ่ายไม่พูดอะไรสักคำ แถม ยังทอดสายตามองมาเหมือนเดิม

“อินอย่าแก้ง”

“อินยังไม่ได้ทำอะไรเลย” เขาพูดยิ้ม ๆ

ชอบคุณย่นจมูก รู้ว่าอินทชกำลังชอบใจที่เขาเริ่มทำอะไรไม่ ถูก “ด้ายย อินจะเล่นงี้ไซ้มะ งั้นมาแข่งจ้องตากันไหม ใครกะพริบ ตาก่อนแพ้”

“คนชนะได้อะไร”

“ลงโทษคนแพ้ได้หนึ่งอย่าง”

“ใครเงินก่อนแพ้ตีกว่าไหม” อินทชเสนอ

ชอบคุณหยุดคิดเล็กน้อยก่อนพยักหน้าตกลง “ก็ได้ งั้นเริ่มเลย นะ...”

“เดี๋ยวครับ อินมองหน้าคุณไม่ชัด” อินทชพูดจบก็โอบเอวบาง ด้วยแขนซ้าย รังร่างกายนุ่มนิ่มเข้าหาตัวจนแนบชิดกับแผ่นอก เปลือยเปล่า

ชอบคุณหรีตามองอย่างรู้ทัน คิดวิธืหาทางเอาคืนอย่างด่วน จี๋ ทว่ากลิ่นกายหอมฟุ้งของคนเพิ่งอาบน้ำเสร็จกับสายตาที่ไม่ละจาก ใบหน้าก็ทำให้เขาไม่มีสมาธิเท่าที่ควร

“เมื่อเข้าก่อนไปกินข้าว เรามีเรื่องที่ยังทำกันไม่เสร็จ จำได้หรือเปล่า” อินทชเอ่ยถาม

‘เก็บแรงเอาไว้เยอะ ๆ ครับ คินนี้คุณจะได้อยู่บนตัวอินนาน ๆ’

พอนึกได้ว่าอีกฝ่ายพูดอะไรเอาไว้หลังจากถูกเขาแห่ สีหน้า
เจ้าตัวก็ดูเล็กลงขึ้นมาทันที ดวงตาสีน้ำตาลเหล่ข้มมองขวา ไม่กล้า
สบตาคนถามตรง ๆ

“เราไม่เห็นจะจำได้เลย”

“จำไม่ได้ก็ไม่ใช่ไรครับ” มือขวาประคองใบหน้าแดงเรื่อให้
เงยสบตา นิ้วโป้งเกี้ยวแก้มใสอย่างอ่อนโยน “งั้นคืนนี้เราจะทำอะไร
กันดี”

“ละ...แล้วอินอยากทำอะไร”

อินทชยก้มเจ้าเล่ห์ เลื่อนนิ้วโป้งแตะริมฝีปากนุ่มนิ่ม ไล่ไป
ไล่มาอย่างอ้อยอิ่ง แล้วคลึงวงกลีบปากกลางเบา ๆ

“อยากทำอะไรหลายอย่าง”

ขอบคุณหน้าแดงก่ำ ใจเต้นไม่เป็นจังหวะ ยิ่งอีกฝ่ายจ้องตา
อย่างสื่อความหมาย หัวใจก็ยิ่งเต้นรัว ไม่แพ้เลย ถึงแม้จะใกล้ชิด
กับอินทชมาแล้วหลายครั้งแต่เขาก็ยังใจสั่นและเงินได้ง่าย ๆ

ผิดกับอินทชที่ดูนิ่งมาก!

“เรายอมแพ้ก็ได้” คนเงินตั้งท่าจะหันหลังเดินหนีเข้าห้อง ทว่า
ข้อมือกลับถูกคว้าไว้ก่อน

“เดี๋ยวสิครับ คุณแพ้ คุณต้องโดนลงโทษก่อน”

“อินจะให้เราทำอะไร”

อินทชไม่ตอบคำถาม แต่กลับใช้นิ้วชี้ตะแคง ๆ บนริมฝีปากของ
ตัวเอง

“ปากเลอะเธอ” ขอขอบคุณแก้มถามเฉฉวน กลั้นยิ้มสุดความสามารถ “เดี๋ยวเราเช็ดให้”

อินทชส่ายหน้า ทำปากจู๋นิด ๆ คนมองหลุดยิ้มจนตาหยีกับ
ท่าทางออดอ้อนที่เพิ่งเคยเห็นเป็นครั้งแรก ทำไมอินถึงน่ารักขนาด

นี่นะ หัวใจเขาทำงานหนักตลอดเวลาเลย

แม้หัวใจจะเต้นถี่ แต่ขอบคุณก็ยกมือโอบรอบลำคอคนตัวสูง เลื่อนศีรษะเข้าใกล้ใบหน้าหล่อเหลา จนกระทั่งริมฝีปากทาบทับบน อวัยวะเดียวกัน ต่างฝ่ายต่างใจเต้นรัวราวกับเป็นจูบแรก

ตากล้องหนุ่มปล่อยให้จูบค่อยเป็นค่อยไป ดำเนินไปตามการ ชักนำของอีกคนสักพัก ก่อนเป็นฝ่ายจูบกลับด้วยความขำชองกว่า ในที่สุดคนนั้นก็ทำได้เพียงหลับตาอ้าปากรับสัมผัสที่ทำให้ตัวอ่อน ยวบยาบเหมือนทุกที

“นี่ลิ่งโทษหรือให้รางวัลเรากันแน่” ขอขอบคุณพุดเสียงพรว่า หลัง จากมีโอกาสได้พักหายใจชั่วคราว

อินทซ์หลุดยิ้มด้วยความเอ็นดู ก่อนอุ้มซ้อนกันคนตัวเล็กกว่า ขึ้นไปนั่งบนโต๊ะที่อยู่ใกล้ ๆ สองสายตาสอดประสาน สะท้อนภาพ กันและกันในดวงตา

“เป็นแฟนกับอินนะ”

ขอบคุณเลิกคิ้วด้วยความแปลกใจในตอนแรก ก่อนจะพยัก หน้ารับสามสี่ครั้งด้วยหัวใจพองโต เพราะถึงแม้ตัวเขาจะพุดแบบนั้น ไปแล้ว แต่การที่อินทซ์เอ่ยปากด้วยตัวเองแบบนี้ เขาก็รู้สึกดีและ มั่นใจในความสัมพันธ์มากขึ้น

อินทซ์ยิ้มกว้างด้วยความสุขก่อนประกบริมฝีปากลงไปเพื่อ ป้อนจูบลึกซึ้งอีกครั้ง เขาสอดลิ้นเข้าไปในโพรงปากอุ่น เกี่ยวกับวัดลิ้น นุ่มที่เริ่มได้ตอบกลับมา

ยิ่งอารมณ์พุ่งสูง ริมฝีปากทั้งคู่ก็ยิ่งบิดเบียดแนบชิด ไม่ต่าง กับร่างกายที่ขยับเข้าหากัน อินทซ์สอดมือเข้าไปในเสื้อยึดตัวบาง คลึงวนยอดอกนึ่มด้วยปลายนิ้วชี้

“อื้อ” ขอขอบคุณครางในลำคอ ความเสียวซ่านแล่นปราดไปทั่ว

ร่างกาย เรียวขาสองข้างพยายามหนีบเข้าหากัน ทว่าติดตรงมีร่าง
สูงยื่นแทรกตรงกลาง

พออินทัชเห็นอาการคนตรงหน้าก็ถอนริมฝีปากออกช้า ๆ
ทว่าปลายนิ้วเริ่มสะกิดเขี่ยยอดดอกที่เริ่มแข็งเป็นไต

“อยากให้อินเล่นตรงนี้แบบไหน” ชายหนุ่มมุงใจเข้าแหย
เพราะเวลาชอบคุณเขิน ยิ่งดูน่ามองน่าแก้งขึ้นอีกเท่าตัว

“...” ชอบคุณไม่กล้าตอบคำถาม ทว่าร่างกายก็ตอบสนอง
สัมผัสสวभावามเป็นอย่างดี เขารู้สึกมากจนทรงตัวแทบไม่ไหว จึง
เอนตัวไปด้านหลัง ยันมือไว้กับโต๊ะ ปล่อยให้อีกฝ่ายปลุกเร้าร่างกาย
ได้ตามใจ

ยิ่งจุดอ่อนไหวถูกสะกิดถี่ แผ่นอกขาวเนียนก็ยิ่งแอ่นเข้าหานี้
มืออย่างควบคุมไม่ได้ ตอนนี้อยอดอกแข็งคุณดันเสี้ยยิดขาวจนเห็น
ได้ชัด ภาพตรงหน้ากระตุ้นกลางกายคนมองให้ปวดหนีบ

“แบบนี้สินะครับ” อินทัชยิ้มมุมปาก ดวงตาคมสบกับดวงตา
สีน้ำตาลที่มองมาปริบปรอย ก่อนจะเลื่อนสายตาไปยังริมฝีปากบวม
เจ่อที่เฝ้มหากันแน่นเพื่อกลั่นเสียงคราง

มีอหนาจับชายเสี้ยยิด ตั้งใจจะถอดออกจากตัวเจ้าของ แต่ก็
นิกขึ้นได้ก่อนว่าดำนอกยุ่งเยอะ เขาเลยเปลี่ยนใจ อุ้มคนตัวเล็ก
กว่าเข้าเอวแทน

“เข้าข้างในดีกว่าครับ”

ชอบคุณชุกหน้ากับปากกว้างทันทีที่ถูกอุ้ม ตอนนี้เป็นเวลาที่
เขาจะเอาคืนอินทัชได้บ้างแล้ว พออีกฝ่ายก้าวเดิน เจ้าตัวจึงงับใบหู
ขาวสะอาดแล้วกระซิบเสียงพรั “เราอยากรู้จัง”

“อยากรู้อะไรครับ”

“ก็อย่าง...” ริมฝีปากอิมขบเฝ้มสนุกรามคมไล่ไปจนถึงปลาย

คางได้รูป “อินชอบให้เราเล่นตรงไหน”

ประโยคที่ได้ยินทำให้อินทชชะงักกึก จ้องลึกเข้าไปในดวงตาสีน้ำตาลแสนชุกชุน “เดี๋ยวคุณก็รู้ครับ”

ชอบคุณยิ้มไปถึงดวงตา “อยากรู้จะแย่แล้ว”

พอเห็นคนอุ้มริบเดินต่อ คนแห่ก็ยิ่งได้ใจ มือบางรังเส้นคลุมอาบน้ำไปกองไว้ที่หัวไหล่คนสวม ก้มหน้าขบเม้มผิวเนื้อหอมกรุ่นตั้งแต่ลาดไหล่ไปจนถึงชอกคอขาว จูบย่ำเข้าไปเข้ามา

ระยะทางเพียงไม่กี่ก้าวแต่อินทชกลับรู้สึกว่าจะไม่ทันใจ ยิ่งสัมผัสได้ถึงปลายลิ้นขึ้นที่ลากไล่ตรงชอกคอ สองเท้าก็ยิ่งก้าวเดินเร็วขึ้น

ทันทีที่ถึงห้องนอน ชอบคุณก็ถูกปล่อยลงยึบบนพื้นข้างเตียง ลื้อยัดถูกถอดออกจากตัวอย่างง่ายดาย ดวงตากลมเบิกกว้างนิด ๆ เมื่อถูกจับพลิกตัวหันหน้าเข้าหากระจกติดผนังบานใหญ่ โดยมีคนตัวสูงกว่ายืนโอบกอดจากด้านหลัง เขายืนนิ่งเหมือนถูกแช่แข็งเมื่อสบดวงตาสีดำสนิทผ่านระจก

“ผิวคุณนุ่ม” ฝ่ามือใหญ่สองข้างลูบไล่ตรงท้องน้อย ก่อนจะเลื่อนขึ้นไปคลึงวนจุดอ่อนไหวทั้งสองข้างด้วยจังหวะเนิบช้า “แต่ตรงนี้...”

ชอบคุณเม้มปากแน่นด้วยความอาย เพราะตอนนี้ในห้องนอนเปิดไฟไว้ทุกดวง ทำให้เห็นยอดอกแข็งชูชันของเขาชัดเจน รวมถึงแกนกายใต้กางเกงขานี้มีสีเทาที่มีปฏิกิริยาอย่างเห็นได้ชัด ทั้งยังมีน้ำใสเปียกซึมกางเกงเป็นจุด ๆ

อินทชไม่รอช้า ล้วงมือขวาเข้าไปในขอบกางเกงยางยัด ใช้อุ้งมือถูวนส่วนปลายฉ่ำเยิ้มเชื่องช้า มือซ้ายยังคงคลึงวนยอดอกแข็ง ชอบคุณตัวกระตุก หน้าท้องหดเกร็ง เพราะจุดอ่อนไหวทั้งด้านบนด้านล่างถูกสัมผัสไปพร้อม ๆ กัน เขาต้องกัดริมฝีปากล่างแน่น กลัว

ว่าเสียงร้องนำอายจะเล็ดลอดออกมา ทว่ามันก็ยากเหลือเกินที่จะ
กลั้นเสียงคราง

อินทช้เคลื่อนไหวฝ่ามือเป็ยกและกอบกุ่มกลางกายขนาดพอดีมือ
รูตึ้งเนิบช้า พลังสังเกตปฏิภริยาของคณในอ้อมแขนไปด้วย ถึงแม้
ร่างกายอีกฝ่ายจะแสดงออกอย่างซื่อตรง แต่ชอบคณกลับอายที่จะ
แสดงควมรู้สึกตัวเองออกมา

“อินชอบเสียงคณ” เสียงทุ้มเอ่ยอย่างอ่อนโยนขณะปลายจุมก
ชุกใช้คลอเคลียชอกคอขาว

ชอบคณหอบหายใจหนัก ส่งเสียงครางอ้ออิงในลำคอ ทั้ง
สัมผัสที่ได้รับ ทั้งภพในระจกกระตุ้นอารมณ์เขาให้ระเจิดระเจิง
มากกว่าเดิม ใบหน้าฝงอยู่ตรงชอกคอ ทอนแขนที่เติมไปด้วย
เส้นเลือด นิ้วมือที่อยู่บนยอดดอก ฝ่ามือที่กำลังขยับอยู่ในทางเกง เขา
เปลอจ้องมอภพนั้นอย่างลึมตัว...

กว่าจะรู้ตัวอีกทีก็ตอนสบตากับคณด้านหลังที่ไม่รู้ว่าเงยหน้า
ขึ้นมตั่งแต่ตอนไหน

“แค่คณบอกว่าอยากให้อินทำอะไร อินจะทำให้ทุกอย่าง”

“อ้อ ทำเร็ว ๆ”

“เก่งมากครับ เด็กดี” อินท้ชจูบขมับชั้นเหงื่อ แล้วทำตามทีอีก
ฝ่ายร้องขอ ซ้อมือในทางเกงขยับเร็วขึ้น นิ้วมือสะกิดเตี้ยยอดดอกแข็ง
เร็วรัว

ชอบคณไม่กล้ามอภจระจก เขาเชิดหน้าขึ้น อ้าปากคราง
กระเส่า สองมือขยำเสื่อคณมอภพน้ำของคณด้านหลังไว้จนยับยู่ยี่ นิ้ว
เท้าจิกเกร็งบนสลิปเปอร์ที่สวมอยู่ ขาสองข้างเริ่มทรงตัวไม่ไหว จึง
ต้องทิ้งตัวพิงอกแข็งแรง

“อิน เวยินไม่ไหว” เสียงนุ่มเอ่ยลั่นเครืออย่างเว้าวอน ทว่า

อินทชัยยังแรงแม่ มือ พลังจ้องมองคนที่ตัวบิดเร่าอยู่ในอ้อมแขน “อินทพอก่อน ๆ อ้อ คุณยืนไม่ไหว”

คนฟังใจระตุกเมื่อได้ยินชอบคุณเรียกแทนตัวเองด้วยชื่อเล่นเป็นครั้งแรก ความตั้งใจที่จะแกล้งอีกคนหายไปทันที เขายอมหยุดทุกอย่าง ก่อนจูงมืออีกคนไปนั่งตรงขอบเตียง

ตากล้องหนุ่มทรุดตัวนั่งคุกเข่าบนพื้น ก้มถอดสลีปเปอร์ออกจากเท้าขวา รูดริ้งกางเกงนอนเกะกะออกไป แล้วเงยหน้ามองคนบนเตียง

“อินชอบเวลาคุณแทนตัวเองด้วยชื่อเล่น”

ชอบคุณใจเต้นไม่เป็นสำกับน้ำเสียงและการกระทำอ่อนโยน แต่พอเหลือบเห็นส่วนหน้าอายุของตัวเองที่ยังไม่ได้ปลดปล่อยก็รีบยกมือปกปิดทันที ทว่าจู่ ๆ ขาเรียวสองข้างก็ถูกจับแยกแล้วยกพาดบ่ากว้างอย่างไม่ทันตั้งตัว เขาจึงเสียหลัก จำต้องใช้มือค้ำเตียงกะทันหัน

ชอบคุณหลุบตามองใบหน้าดูดีตรงหว่างขาที่จ้องมองมา ก่อนที่อีกฝ่ายจะกดจับตรงชอกขาด้านใน ไล่ขึ้นมาเรื่อย ๆ แล้วแตะปลายลิ้นตรงส่วนปลายยอดเฉอะแฉะ ค่อย ๆ เลี้ยววนเบา ๆ ตอนนั้นเองที่ได้สติว่า ไฟในห้องสว่างจ้าแค่นั้น ทว่าตอนนี้อารมณ์เขาก็พุ่งสูงเกินกว่าจะหยุดสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น

อินทชลากลิ้นเลียขึ้นลงไปตามความยาว พอเห็นน้ำขาวขุ่นเริ่มผุดซึม ริมฝีปากหยักก็อ้าโอบรัดสวนชูขึ้นทั้งหมดเข้าโพรงปาก แล้วขยับศีรษะขึ้นลงจนคนบนเตียงเริ่มอยู่ไม่ติด

“อ๊ะ” ชอบคุณตัวกระตุก ทั้งตัวนอนแผ่บนเตียงกว้าง มือสอดสางเข้าไปในกลุ่มผมนุ่มสีดำ ขย่ำระบายความเสียวชาน

ยิ่งรู้สึกมาก สะโพกอวบอัดก็ยิ่งกระดกขึ้นลง บางขณะก็

กระเถิบตัวหนี มือหนาจึงล็อกขาสองข้างบนบ่าไว้แน่น

“อิน จะถึง อ้า” ขอขอบคุณตัวสั้นเกร็ง เซิดหน้า อ้าปากค้าง เผลอบดสะโพกใส่ปากอีกฝ่ายจนปลดปล่อยน้ำขาวพุ่งเข้าโพรงปากที่รอรับ

อินที่ชูดกกลิ่นน้ำรักรุกทุกหยาดหยดไม่มีเหลือ ก่อนจะถูกขืนยืนเต็มความสูง อุ้มคนเพิ่งเสร็จสมนอนหนุนหมอนดี ๆ

“เดี๋ยวอินมานะ” เสียงทุ้มเอ่ยบอกพร้อมลูบหัวคนที่ยังหน้าแดง นอนหอบหายใจ

“อินจะไปไหน” ขอขอบคุณที่ยังอยู่ในช่วงอ่อนไหวเผลอส่งสายตาออกด้ออันโดยไม่รู้ตัว และท่าทางนั้นก็ยิ่งทำให้คนมองแทบไม่อยากจะเสียเวลาอีกแม้แต่นิดเดียว

ทว่าอินที่ซกก็พยายามใจเย็นอย่างที่สุด แม้จะยากเย็นเต็มที่

“อินไปหยิบของแป็บเดียวครับ”

ขอบคุณพยักหน้ารับ มองตามแผ่นหลังกว้างที่เดินหายไปทางห้องน้ำ รอไม่นาน คนในชุดคลุมก็เดินกลับมายืนตรงปลายเตียงพร้อมมกล่องถุงยางและขวดเจลหล่อลื่นในมือ คนที่เพิ่งได้สติเต็มร้อยนอนเงยบกริบ ผิดกับตอนที่โดนอุ้มมา

อินที่ชลอขยับกับท่าทางที่เห็น ก่อนจะถอดเสื้อคลุมกับกางเกงไว้บนพื้น เผยให้เห็นร่างกายที่ได้รับการดูแลอย่างดี รวมถึงแก่นกายที่ประดับไปด้วยเส้นเลือดชูชั้นตั้งตรง ทั้งยังมีน้ำใสเคลือบส่วนปลายแวววาว ขอขอบคุณสองขาตั้งชัน ปกปิดส่วนอ่อนไหวที่เริ่มกระตุกสั้นอีกครั้งอย่างง่ายดาย เพียงแค่เพราะเห็นร่างกายคนตรงหน้าที่บ่งบอกได้อย่างดีว่ามีอารมณ์มากแค่ไหน

“อยากปิดไฟไหม้ครับ” อินที่ซอ่ถาม แม้ความต้องการจะตรงกันข้าม

ขอบคุณลั้งเล ใจหนึ่งก็อาย แต่อีกใจก็อยากเห็นสิ่งที่จะเกิดขึ้นครั้งแรกระหว่างพวกเขา

“อินอยากปิดไหม”

“ไม่ครับ แต่อินตามใจคุณ”

“งั้นก็ไม่ปิด” เขาตอบเงิน ๆ

อินทซใจเต็มแรง รีบป็นขึ้นเตียงด้วยความตื่นเต้น ก่อนจะนอนตะแคงข้างตัวอีกฝ่ายแบบบิดเบียดแบบซิด จนขอบคุณสัมผัสได้ถึงส่วนแข็งขึ้นที่เสียดสีอยู่ตรงต้นขา

“หนาวไหม”

“ไม่หนาว” ขอบคุณโคลงศีรษะ ถึงแม้แอร์จะเย็นฉ่ำ แต่เขากลับรู้สึกร้อน ๆ มากกว่า ไม่รู้ว่าเป็นเพราะสายตาของอินทซที่มองมา หรือสัมผัสจากปลายนิ้วมือของอินทซที่กำลังลูบไล้หน้าท้องเขากันแน่

“อินหนาวเหรอ”

“ครับ ถ้ามีคนกอดคงดี”

“อยากได้แค่กอดเหรอ นึกว่าอินอยากได้มากกว่านั้น”

อินทซขยี้มพร้อมลากไล้นิ้วขึ้นไปตามรอยแยกของริมฝีปากอิมที่ขอบพุดอวดเก่ง เขาชอบตอนขอบคุณเงินก็จริง แต่เวลาอีกฝ่ายต่อปากต่อคำแบบนี้ เขาก็ชอบเหมือนกัน เพราะมันดูน่ามันเขี้ยวและยิ่งน่าฟัดเข้าไปใหญ่

“คุณอยากรู้ใช่ไหมว่าอินชอบให้เล่นตรงไหน” อินทซกระซิบข้างใบหูแดงจัด ค่อย ๆ ดันนิ้วเข้าไปด้านในโพรงปาก ภูท่องนิ้วบนลิ้นนิ่มอย่างหยอกเย้า “รู้แล้วจะทำยังไงกับ ‘มัน’ ดีครับ”

ขอบคุณพยายามข่มเก็บความอาย เลือกที่จะจับนิ้วเรียวยาวในปากให้อยู่นิ่ง แล้วลากลิ้นเลียตั้งแต่โคนนิ้วไปจนถึงปลายนิ้ว

“ทำให้เราเล่นกับมันให้ได้สิ”

จ้องตากันไม่ถึงสามวินาที ใบหน้าพวกเขาก็ขยับเข้าหากันทันที อินทัชเปลี่ยนเป็นนอนคร่อมร่างบาง จวบเร้าร้อนปราศจากความอ่อนหวานดำเนินไปแบบไม่มีใครยอมใคร มันเป็นจูบลึกซึ่งดูดดื่มที่เต็มไปด้วยความต้องการยิ่งกว่าครั้งไหน ลิ้นซันที่สลับไล่เลียทั่วพันส่งเสียงเฉอะแฉะ

อินทัชกดสะโพกให้แก่นกกายพวกเขาแนบชิด ฎไถบดเบียดกันไปมา ชอบคุณเลื่อนมือลงไปปรู๊ดรั้งแก่นกกายคลายความรู้สึก ทว่ากลับถูกอีกคนปิดมือออก

อินทัชลุกขึ้นนั่งคุกเข่าข้างใบหน้าขาว จับส่วนแข็งขึ้นจ่อริมฝีปากอ้อม ทว่าชอบคุณไม่ยอมเปิดปากรับง่าย ๆ แถมยังซ่อนตามองกลับมาอย่างทำทนาย อินทัชเห็นแบบนี้ก็ยกยิ้มพราย ความพึงพอใจพาดผ่านสายตา มือหนาที่เต็มไปด้วยเส้นเลือดบีบแกำมึมน้ำให้อ้าปากแล้วฎไถส่วนปลายบนริมฝีปากที่ยังเฉอะแฉะ

“Make me cum.”

น้ำเสียงที่เหมือนสั่งกลาย ๆ จากคนใจเย็นแบบอินทัช ทำให้ชอบคุณรู้สึกตื่นเต้นจนก้อนเนื้อในอกเต้นแรง เขายอมแลบลิ้นเลียส่วนปลายเยิ้มน้ำ ก่อนจะนอนตะแคงข้าง พยายามอ้าปากรับส่วนแข็งขึ้นทั้งหมดเข้าปากที่เดียวจนแทบสลัก ทว่าก็ทำไม่ได้อย่างที่คิด มือบางจึงรูตรั้งส่วนที่เหลือพลางซ่อนตามองใบหน้าคมคาย น้ำตาเอ่อคลอ

อินทัชก้มมองใบหน้าขาวไม่ละสายตา รับรู้ได้ว่าอีกฝ่ายพยายามทำให้เขารู้สึกดีที่สุด

“เก่งแล้วครับ ค่อย ๆ ทำ” เขาลูบหัวปลอบ ก่อนจะหย่อนก้นนั่งพิงหัวเตียงเพื่อให้อีกฝ่ายทำสะดวกกว่าเดิม

ขอบคุณได้ยินคำชมก็ใจชื่น ลูกขึ้นคลานไปนั่งตรงหว่างขาอีกฝ่าย ริมฝีปากอ้มกดจูบบนรอยสักตรงสีข้างแผ่วเบา ก่อนจะเลื่อนไบหน้าลงไป กดจูบตรงส่วนปลายยอด ลิ้นขึ้นลากไล่ไปตามความยาวของท่อนเนื้อ สัมผัสได้ถึงเส้นเลือดขรุขระชัดเจน เขาซ่อนตามองคนบนเตียง แล้วเลียทุกจุดที่อินทัชเคยทำให้เขารู้สึกดี ไม่ลืมละเลงลิ้นตรงรอบส่วนหัวหยักจนได้ยินเสียงอีกฝ่ายหายใจแรง

“เอาเข้าปากได้แล้ว”

ขอบคุณอ้าปากกว้าง พยายามไม่รีบร้อนเท่าเดิม ค่อย ๆ กลืนท่อนล้าที่คับแน่นโพรงปาก ถึงจะเข้าไม่ได้ทั้งหมด แต่ครั้งนี้ก็ลึกมากกว่าเดิม อินทัชจ้องมองทุกการกระทำเงิบ ๆ ด้วยความอดทน พยายามหักห้ามใจที่จะเอื้อมมือไปควบคุมศีรษะเล็กให้ขยับตามจังหวะที่ต้องการ

ขอบคุณเริ่มรู้จุดและทำได้ดีขึ้นกว่าเดิมในทุก ๆ ครั้ง เขาผงกหัวขึ้นลงสลับกับเลียวนส่วนหัวหยัก เรียกเสียงครางต่ำในลำคอ ทว่าก่อนปลดปล่อย อินทัชกลับดันศีรษะอีกฝ่ายออกเบา ๆ ขอบคุณเงยหน้ามองด้วยความสับสน ก่อนจะได้รับคำตอบที่ทำให้หน้าร้อนจี๋

“อินอยากเสร็จในตัวคุณมากกว่า”

คนฟังทำหน้าไม่ถูก แม้มปากแน่น ได้แต่มองตามคนที่ย้ายไปนั่งคุกเข่าอยู่ตรงปลายเท้าและกำลังสวมถุงยางด้วยความชำนาญ สายตาพราวระยับที่มองมาทำให้เขามองไปทางอื่น แล้วล้มตัวนอนหนุนหมอน ยกสองขาตั้งขึ้น

ทว่ามันก็ถูกจับให้แยกออกจากกันอยู่ดี

“ยกตัวให้อินหน่อย” อินทัชเอ่ยพร้อมหยิบเสื่อยัดที่อยู่บนเตียงปูรองใต้สะพานขาว เจลหล่อลื่นถูกบีบลงบนกลางกายอีกฝ่าย จนน้ำเยิ้ม และไหลไปตรงช่องทางด้านหลัง

ไม่รู้คิดผิดหรือคิดถูกที่เปิดไฟไว้ทุกดวงแบบนี้ ชอบคุณไม่กล้ามองสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นตามที่ตั้งใจไว้ ดวงตากลมเฝ้าแต่จ้องมอง เพดานขณะสัมผัสได้ถึงปลายนิ้วที่เริ่มเขี่ยวนตรงปากช่องทาง และสะกิดเบาๆ จนขนอ่อนลุกชัน

“มองอินหน่อย” พอคนเงินยอมสบตาเขาจึงพูดขึ้นมาอีกครั้ง
“อินสัญญาว่าจะไม่ทำให้คุณเจ็บ”

ชอบคุณพยักหน้ารับ เขาห่างหายจากเรื่องพวกนี้มานานจึงอดเกร็งไม่ได้ ทว่าความใจเย็นของอินทชก็ทำให้เขาผ่อนคลายขึ้น

อินทชโน้มตัวหาร่างบาง ป้อนจุกปลุกเร้าอารมณ์ ก่อนจะลากลิ้นลงมาตวัดเลียดูดดึงยอดดอกชูชันจนเปียกแฉะ ชอบคุณสติล่องลอยเคลิบเคลิ้มกับสัมผัส แอนอกเข้าหาริมฝีปาก ในขณะที่เรียวยาวสองข้างอ้ากว้างกว่าเดิม เปิดทางให้ปลายนิ้วเรียวยาวค่อยๆ สอดเข้าไปในช่องทางที่ปิดสนิทสะกดกั้นจนรับนิ้วเข้าไปได้จนหมด

อินทชจึงได้โอกาสควานนิ้วหาจุดที่ทำให้อีกฝ่ายรู้สึกดี

“อ๊ะ ตรงนั้น” ชอบคุณหน้าเหยเก ผลอดอดรดนิ้วในตัวแน่น

“ตรงนี้ทำไม่ครับ”

ชอบคุณไม่ตอบแต่ส่งเสียงครางกระเส้า อินทชจึงลุกขึ้นนั่งตัวตรง จงใจבודขยี้จุดเดิมแน่นๆ ย่ำๆ ขยับข้อมือเร็วขึ้นจนได้ยินเสียงเฉอะแฉะ

ชอบคุณตัวสั่นเต็ม กัดปากแน่น นิ้วเท้าจิกเกร็งกับที่นอน

“ขอปให้อินทำแบบนี้หรือเปล่า”

“อื้อ” ชอบคุณพยักหน้ารับเงินๆ แต่พอได้ยินอีกฝ่ายตอบกลับด้วยสายตาวาววับยิ่งเขินกว่า

“อินจะจำไว้”

อินทชเพิ่มนิ้ว แกล้งขยับเร็วๆ สลับกับจ้วงหวะเนิบช้า พออีก

ฝ่ายเกือบปลดปล่อย เขาก็หยุดมือ ชอบคุณตัวบิดเร่า หอบหายใจแรง สะโพกลอยขึ้นลงจากเตียงทุกครั้งที่ยกฝ่ายอนิ้วสัมผัสจุดอ่อนไหวด้านใน

“เสียว อีน อื้อ ไม่ไหวแล้ว” ชอบคุณตอบเสียงสั้น มือพยายามเอื้อมรุคั้งส่วนอ่อนไหวของตัวเอง ทว่าก็ถูกฝ่ามือใหญ่ยึดเอาไว้ น้ำตาเม็ดใสของคนถูกแก้งแเออคลอดวงตา ดูน่าเอ็นดูและยึ่งนำริงแกในเวลาเดียวกัน

“อินเข้ามา นะ นะ”

ความอดทนของอินทัชหมดลงทันที เขาดึงนิ้วทั้งหมดออกก่อนจับชอบคุณพลิกตัวหันหลัง มือหนาบีบเจลใส่แกนกายตัวเองเตรียมพร้อมช่องทางหลังให้ชอบคุณจนแน่ใจว่าจะไม่เจ็บ

อินทัชนั่งคุกเข่า ยกสะโพกขาขึ้นจากเตียง มือหนึ่งแบะก้อนเนื้อนิ่มอำอออก อีกมือจับส่วนปลายกดเข้าไปในช่องทางที่ละนิดอย่างใจเย็น ดวงตาคมมองท่อนลำที่เข้าไปด้านในได้เกินครึ่งก็ใจเต้นแรง

เขาโน้มตัวทาบทับแผ่นหลังขาว ลูบหลังมือเล็กที่กำฝ่าปูที่นอนจนยับยู่ให้คลายออก แล้วสอดมือประสานไว้แน่น

“เจ็บไหมครับ” อินทัชเอ่ยถามข้างใโบหู ตอนนีเขาดันตัวเข้าไปได้หมดแล้ว แต่ยั้งแซ่ค้ำเอาไว้เฉย ๆ

ชอบคุณส่ายหน้า “รู้สึกดี ดีมาก ๆ” เขาไม่เจ็บแม้แต่นิดเดียว เพราะอินทัชทำทุกอย่างแบบค่อยเป็นค่อยไป ถึงแม้ว่าอีกฝ่ายจะมีอารมณ์มากขนาดนั้นก็ตาม

“อินก็รู้สึกดีครับ” ริมฝีปากหยักกดจูบข้างแก้มนิ่ม เริ่มขยับสะโพกเนิบนาบ “ถ้าเจ็บต้องบอกอินนะ”

“อื้อ” ชอบคุณพยักหน้า

อินท์ซหยัดตัวนั่งคุกเข่า สองมือขยำบิบเคลঁนก้อนเนื้อนิ่ม มองส่วนที่ค่อย ๆ ผลุบเข้าออกในตัวอีกฝ่าย ความคับแน่นทำให้เขา ขบกรรมแน่น เม็ดเหงื่อผุดซึมตามร่างกาย พออีกฝ่ายเริ่มปรับตัวได้ เขาก็ขยับสะโพกเร็วขึ้นกว่าเดิม

“อ้าขาให้อินอีก”

ขอบคุณที่พู่หน้ากับเตียง แยกขากว้างขึ้น อารมณ์ที่ยังค้าง อยู่ทำให้เจ้าตัวอ่อนไหวยิ่งกว่าเดิม เขาสัมผัสได้ถึงท่อนเนื้อที่ขยับ เข้าออก ครูด้านในแนบสนิท ไม่มีช่องว่าง ยอดดอกแข็งเสียดสีกับ ผ้าปูที่นอนไปมา ยิ่งเพิ่มความเสียดเสียว

อินท์ซอยากเห็นสีหน้าของอีกฝ่ายตอนนี้ จึงพลิกตัวว่างบาง ให้นอนหงาย แล้วรั้งสะโพกขาขึ้นเกยตัก โดยที่ตัวยังเชื่อมติดกัน ชอบคุณครางแผ่วเพราะไม่ทันตั้งตัว พอเห็นส่วนที่เชื่อมติดกันเป็น ครั้งแรก ช่องทางหลังก็ยิ่งตอдрัดจนอินท์ซหน้าหงาย ส่งเสียงครางต่ำ ในลำคอ

“คุณรัดอินแน่นมาก”

ขอบคุณสวดดวงตาคม พยายามผ่อนคลายกว่าเดิม มือบาง เอื้อมลูบไล้รอยสักตรงสีข้างได้มาจนถึงหน้าท้องแข็งแรงที่หดเกร็ง เป็นระยะ

“ของอินมัน...เข้ามาลึกมากเลย”

ขอบคุณพูดก่อนจะเลื่อนมือเล่นยอดดอกชูชันของตัวเองด้วยการสะกิดเตี้ยเบา ๆ ริมฝีปากบวมแจ๋เผยออ้า ส่งเสียงครางหวีด ผะแผ่ว ภาพนั้นกระตุ้นอารมณ์คนมองอย่างรุนแรง อินท์ซจับเอว บางไว้มัน แล้วหยัดเอวเร็วขึ้น แรงขึ้นกว่าเดิม ชอบคุณตัวสั่นคลอน ไปตามแรงกระแทก

“อ้า สะ...เสียว” เสียงหวานเอ่ยกระเส่า

อินท์ซโน้มตัวป้อนจวบคนพูดขณะที่ช่วงล่างผ่อนจิงหะลงทว่า
ก็ยั้งขยับกระแทกย่ำๆ ตรงจุดที่รู้ว่าชอบคุณจะรู้สึกดีและอยู่ไม่ติด

อินท์ซสบดวงตาคลอน้ำใส เขาค่อยๆ เลี้ยววนปลายลิ้นนิ้ม
เนิบนาบอ้อยอิ่ง ชอบคุณหายใจไม่ทั่วท้อง เกร็งแทงอ้งมูม รู้สึก
เหมือนมีไฟฟ้าแล่นตั้งแต่หัวจดปลายเท้า มีอบางบีบบ่าแข็งแรงจน
ขึ้นรอยมือ

“แรงกว่านี้ได้ไหม” อินท์ซถามหลังผละหน้าออก

ชอบคุณพยักหน้ารับทั้งที่ใบหน้าเหยเก อินท์ซเห็นแบบนั้นก็
ยันตัวลุกขึ้น จับสองขาเรียวอ้ากว้างพร้อมดันไปด้านหน้า สะโพก
อวบอัดจิ้งยกขึ้นสูงอวดรอยจีบที่กำลังดูดกลืนท่อนเนื้อชัดเต็มตา

มือหนาจับข้อเท้าเล็กไว้แน่น แล้วขยับสะโพกถี่รววจนเสียงเนื้อ
กระทบเนื้อดังลั่นห้อง

“อ้อ อิน อิน” คนบนเตียงส่งเสียงครางพร้อมเรียกชื่ออีกคน
เข้าไปเข้ามาด้วยความรู้สึกเสียวซ่าน มีอบางดันหน้าท้องแกร่ง เพราะ
จุดกระสันด้านในถูกระแทกไม่มีจิงหะเว่นช่วง และมันรู้สึกมากจน
เกินรับไหว

แต่นอกจากอินท์ซจะไม่ยอมหยุดแล้ว เขายังเอื้อมือซ้กรูด
กลางกายอีกคน ทำให้คนถูกระทำหน้าเบ้ ตัวกระตุก ขาสั่นยิ่งกว่า
เดิม

“รู้ไหมครับ ทำหน้าแบบนี้ อินยิ่งอยาก...คุณแรงๆ”

ชอบคุณใจเต้นรัวเมื่ออ่านปากอีกฝ่าย อินท์ซขยี้มเพราะจู่ๆ
แก่นกายของเขาก็ถูกบีบรัดจนแทบปลดปล่อย เขาพอรูลมหายใจแรง
หน้าท้องหดเกร็ง เริ่มกระตุกเป็นระยะ

ต่างฝ่ายต่างปลดปล่อยความต้องการเต็มที่เพราะใกล้ปลด
ปล่อยเต็มที่ ดวงตามลุมมองท่อนเนื้อที่ขยับเข้าออกในตัวอีกฝ่าย

ไม่ละสายตา ไม่ต่างกับชอบคุณที่มองภาพนั้นเช่นกัน

“จะถึงแล้ว” ชอบคุณหลับตาปี ตัวเกร็ง ครางลั่นลืมิอาย
สะโพกลอยค้ำขณะปลดปล่อยเต็มหน้าท้องตัวเอง

ขณะที่ชอบคุณรู้สึกตัวเบาหวิว อินท์ซึกก็ใกล้จะถึง เขารั้ง
หน้าขาคนเพิ่งเสร็จสมเข้าหาตัวจนแนบชิด แล้วขยับถี่ๆ

“อีกนิดนะ อินท์จะเสร็จแล้ว” เสียงครางต่ำดังกระชั้น

อินท์ซึกตัวเกร็ง เขาถอนตัวออกจนสุดก่อนจะกระแทกเข้าออก
อีกสามสี่ครั้ง ปลดปล่อยน้ำขาวพุ่งออกมาเต็มสิ่งป้องกัน มีอหนา
ถอดดูยางออก ใช้ส่วนปลายที่ยังปลดปล่อยไม่หมดถูไถช่องทาง
หลังของอีกฝ่ายจนเลอะเทอะ ในขณะที่สายตาจับจ้องใบหน้าแดง
กำไปด้วย ชอบคุณกลืนน้ำลายเมื่อได้ยินเสียงหอบหายใจหนักดัง
ลากยาว รวมถึงสายตาที่มองมาด้วยความต้องการแบบไม่ปกปิด

“อินท์ยังไม่พอเลย”

25

ขอบคุณจะทำยังไงดี ♡

[กูกับพี่พีร์อยากจัดงานเล็กๆ ชวนแค่คนสนิทอะไรก็ แต่พ่อแม่พี่พีร์ดันอยากได้งานใหญ่ๆ เขารู้จักคนเยอะไง กูก็พูดไม่ออก] “แล้วพี่พีร์คุยกับพ่อแม่เรื่องนี้ปะ”

[คุยแล้ว แต่เขาทะเลาะกันทุกครั้งอะ กูไม่สบายใจอีก เลยปล่อยเลยตามเลยละเรื่องแขก ส่วนเรื่องอื่นเขาให้พวกกูจัดการกันเอง ก็โล่งอกไปหน่อย...]

ขอบคุณที่นั่งอยู่ในคาเฟ่หยุดสเกตซ์งานบนไอแพด แล้วตั้งใจฟังแพรวาเล่าเรื่องความวุ่นวายในการเตรียมงานแต่งที่จะเกิดขึ้นภายในเดือนหน้าที่เชียงใหม่

[เออปั่นยาวจนเกือบลืม เรื่องชุดเพื่อนอะ กูสั่งร้านตัดสุทไปแล้วนะ มึงมาลองก่อนถึงวันงานได้ปะ]

“ได้ๆ กูจะจะไปล่วงหน้าวันสองวันอยู่แล้ว” ขอบคุณเอ่ยตอบก่อนเอื้อมหยิบโกโก้เย็นขึ้นดู

[เออ ใ้คุณ กูมีเรื่องจะถามหน่อย...มึงรู้ปะว่าเตเล็กกับบลิ้ม

แล้ว]

“รู้ พี่ชิมทักมาบอก แต่เอาจริง ๆ กูไม่ได้สนใจเรื่องนี้แล้วอะ”

[กูรู้ว่ามึงไม่สนแล้ว แต่กูว่าเตไม่ได้คิดแบบเดียวกับมึงนะ วันก่อนมันทักมาถามกูด้วยว่ามึงเป็นไงบ้าง มีแฟนใหม่แล้วหรือ]

ชอบคุณมุ่นคิ้วเมื่อรับรู้สิ่งที่เกิดขึ้น ไอ้เวรนั่นวุ่นวายกับเขา และปะป้าหามาฆ่าไม่พอ ยังไปยุ่งกับเพื่อนเขาอีก ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้สนิทกันมากด้วยซ้ำ “มึงไม่ต้องตอบ ไม่ต้องสนใจ เดียวก็หยุดไปเอง”

[กูไม่ได้ตอบหรือก ทั้ง ๆ ที่อยากจะพิมพ์ด่าไปสักหน่อยแล้ว มันได้ติดต่อมึงไปปะ]

“ก็มีโทร. มา ไลน์มาบ้าง แต่กูบล็อกหมดแล้ว”

[มึงคิดว่ามันจะหยุดจริง ๆ หรืออะ ทำตัวเหมือนอยากกลับไปคบมึงเลย]

คนฟังเงียบไปชั่วขณะ เติวซเป็นคนดี้อ เวลาอยากได้อะไร อยากทำอะไรก็ต้องทำ ต้องเอาให้ได้ แต่ถ้าหมดความสนใจเมื่อไร ก็เลิกสนใจไปง่าย ๆ เขาเลยไม่มั่นใจในคำตอบนัก “เห็นเงียบ ๆ ไป สักพักแล้วนะ”

[เออ งั้นก็ดีแล้วแหละ ช่างเรื่องคนเก่าดีกว่า กูอยากรู้เรื่อง คนใหม่ของมึงมากกว่า นี่คบกับพี่อินสุดหล่อยังจ๊ะ]

“คบแล้ว”

[เลิศ กูว่าละ สตอริอินกูเกิดมันมีมวลงบางอย่าง]

“อะระ” ชอบคุณพูดเสียงกวน ๆ “กูลงแคร์ไปเงเอง”

[อย่ามา รูปเงาที่จับมือกันคะพูดให้จบ ปกติมึงลงรูปแบบนี้ที่ไหน]

อ่า นั่นสินะ ปกติเขาแทบไม่ลงรูปแบบนี้เลย

[ว่าแต่ว่า มึงจะพาพี่อินมางานกูด้วยไหม]

“เดี๋ยวลองถามดูก่อน ไม่รู้ติดงานหรือเปล่า”

[ยังงูงูฝากชวนพี่เขาด้วย เฮ้ยมีงี้ แค่นี้ก่อน ๆ ลูกค้าเข้าร้าน พาแฟนใหม่มาเปิดตัวให้ได้นะเว้ย]

“เคฯ ไว่คุยกัน” ขอขอบคุณสายหน้าพร้อมยิ้มขำ ๆ ถ้าอินทซ์ไปงานนี้จริง ๆ เขาต้องโดนเพื่อนในเอกล้อแน่ ๆ

พอนึกถึงอินทซ์ ขอขอบคุณก็กดเข้าไลน์ของอีกฝ่าย ข้อความที่ส่งไปตั้งแต่เมื่อเช้ายังไม่ถูกเปิดอ่าน ซึ่งเขาไม่ได้แปลกใจ เพราะอินทซ์บอกไว้แล้วว่าวันนี้มีถ่ายงานที่พัทธยาตั้งแต่เช้าถึงเย็น แถมยังต้องค้างที่นั่นต่ออีกหนึ่งคืน

ถึงแม้จะเข้าใจเหตุผลเป็นอย่างดี ทว่าริมฝีปากอ๋มก็คว่ำลงนิด ๆ เพราะตั้งแต่กลับจากภูเก็ตมาได้หนึ่งสัปดาห์ ทั้งเขาทั้งอินต่างก็งานยุ่ง เวลาว่างแทบจะไม่ตรงกัน จึงยังไม่ได้เจอหน้ากันแม้แต่ครั้งเดียว

กว่าจะได้เจอกันอีกทีก็คงเป็นตอนที่เขากลับมาจากทริปหัวหินกับครอบครัว ซึ่งก็คืออีกตั้งสามสี่วันข้างหน้า

คิดแล้วก็เซ็งนิดหน่อย เจอก็ไม่ได้เจอ คุยก็ไม่ค่อยได้คุย คิดถึงอินจะแย่แล้ว

เมื่อทำอะไรไม่ได้ เจ้าตัวจึงก้มหน้าดูเวลาบนนาฬิกาข้อมืออีกสามสิบนาทีที่จะถึงเวลาไปรับกะที่ที่ร้านอาบน้ำ ยังพอมีเวลาให้นั่งทำงานที่ต้องรีบส่งต่ออีกนิดหน่อย

“อ้าว น้องคุณ สวัสดิ์คะ ไม่เจอกันตั้งนาน”

“สวัสดิ์ครับพี่บัว” ขอขอบคุณยกมือไหว้เจ้าของร้านอาบน้ำตัดขนสุนัขที่ยืนอยู่ตรงเคาน์เตอร์ต้อนรับ ก่อนถามไถ่สารทุกข์สุกดิบกันนิดหน่อย

“ผมมาทุกเดือนแต่ไม่เจอพี่เลย”

“ช่วงนี้พี่ปล่อยให้ให้น้องๆ ดูแลร้านแล้ว นานๆ จะแวะเข้ามาสักที โชคดีจ้ะวันนี้ได้เจอเราด้วย พี่กำลังจะเปิดร้านอีกสาขา จะให้น้องคุณวาดรูปตกแต่งร้านให้หน่อย”

“ได้สิครับ พี่บัวติดต่อมาได้ตลอดเลย”

“จ้ะเดี๋ยวอีกวันสองวันพี่ส่งรายละเอียดให้นะ เราเข้าไปข้างในกันดีกว่าจ้ะ เด็กๆ เสร็จสักพักแล้ว”

ขอบคุณเลิกคิ้วกับคำว่าเด็กๆ แต่ก็ไม่ได้เอ่ยปากถามอะไร เพราะอีกฝ่ายเดินนำไปตรงโซนรับสัตว์เลี้ยงแล้ว ทว่าพอถึงหน้ากรงที่ตั้งเรียงราย เขาก็ได้รับคำตอบว่าเด็กๆ ที่พี่บัวพูดถึงคืออะไร

“ไขตุ๋น” ขอบคุณหัวใจเด่นแรง

พอได้ยินเสียงขอบคุณ หมาสองตัวที่กำลังเล่นด้วยกันก็หยุดตั้งฟัง พวกมันหันมามองคนเรียกพร้อมกระดิกหางรัวๆ ด้วยความดีใจ

“มันร้องหากันตลอด พี่เลยเอาไว้ในกรงเดียวกัน ดูท่าจะติดกันมากเลยนะคุณนี่”

“คุณ...” ขอบคุณพูดเสียงแผ่ว “คุณขอเล่นกับไขตุ๋นได้ไหมครับ”

ขอบคุณหันไปมองหน้าเจ้าของร้านพร้อมพูดสิ่งที่คิดออกไปด้วยน้ำเสียงไม่มั่นใจ พอเห็นพี่บัวทำหน้างงๆ กลับมา ก็นึกได้ว่าอีกฝ่ายยังไม่รู้เรื่องเขากับเทวีซ แต่ยังไม่ทันได้อธิบายเรื่องราว เสียงค้อนเคยกก็ดังชัดจิ้งหระขึ้นมาก่อน

“ทำไมจะเล่นไม่ได้ล่ะ”

ขอบคุณหันหลังกลับไปมองต้นตอของเสียง ก่อนจะเห็นคนที่ไม่ยอมเจอมากที่สุดยืนอยู่ตรงหน้าประตู เขาหันหน้ากลับทันทีเมื่อเทวีซส่งยิ้มมาให้

ทำไมต้องมาตอนนี้ด้วยวะ ยังไม่ทันได้เล่นกับไข่ตุ๋นเลย
 “อ้าว เเต วันนี้มาด้วยเหวอ” เจ้าของร้านเอ่ยทัก “เป็นไงบ้าง
 เนี่ย สบายดีไหม”

“สบายดีครับ”

“ยังหล่อเหมือนเดิมเลยนะเรา”

“พี่บัวก็สวยเหมือนเดิม”

“ปากหวานตลอด งั้นเราสองคนรอแป็บนึงนะจ๊ะ เดี่ยวพี่ไป
 เอารถเข็นมาให้ เด็ก ๆ ดูท่าจะรอไม่ไหวละ” พี่บัวพูดพร้อมเปิดประตู
 กรงให้หมาสองตัวที่เห่าโวยวายมากกว่าปกติวิ่งออกไปหาเจ้าของ
 ขอขอบคุณไม่ได้สนใจแฟนเก่าที่ยืนอยู่ด้านหลัง เพราะกำลังคิด
 ว่าจะทำยังไงกับสถานการณ์ตรงหน้าดี เขามองกะทิตู้ออกไปหาทีวีช
 ด้วยความดีใจจนออกนอกหน้า ก่อนก้มมองไข่ตุ๋นที่วิ่งมาเกาะขา
 กระโดดตืด ๆ ครางหงิงรอให้อุ้ม

ลังเลไม่นาน สุดท้ายเขาก็ตัดสินใจอุ้มหมาสีขาวมาแนบอกแล้ว
 เดินไปนั่งตรงโซฟามุมห้อง ไหน ๆ ก็ต้องรอรถเข็นอยู่แล้ว อีกอย่าง
 ...เขาก็คิดถึงไข่ตุ๋นมาก ๆ ด้วย

“พี่คุณคิดถึงไข่ตุ๋นสุด ๆ เลย” ขอขอบคุณพูดจบก็จิบหัวจิบแก้ม
 หมาตัวเล็กเข้าไปเข้ามา ก่อนจะลูบหัวลูบตัวให้มันหายตื่นเต้นและ
 สงบลง

เขาหลุดยิ้มเมื่อมันนอนหงายบนตัก ใช้ขาหน้าเชยมือ อ้อน
 ให้เกาพุงเหมือนที่เคยทำมาตลอด

“คิดถึงพี่คุณไหมครับ” เขาพูดพลางเกาพุงไปด้วย

“คิดถึง”

ขอขอบคุณชะงักเล็กน้อยเมื่อได้ยินเสียงทีวีพูดขึ้นมา ทว่าก็
 ไม่ได้เงยหน้าขึ้นมอง เขาถามหมาไม่ได้ถามคนสักหน่อย เจ้าตัวยัง

ก้มหน้าเล่นกับไข่อุ่นต่อ ทำราวกับว่าอีกฝ่ายไม่มีตัวตนอยู่ในห้องนี้

เดวิดชอบกดตัวเองให้ใจเย็น พยายามไม่ผล็พลามเข้าหาอีกฝ่าย เขา นั่งลงบนโซฟาโดยมีกะทิลูกอยู่ในอ้อมแขน ทั้งระยะห่างพอสมควร เพราะกลัวว่าชอบคุณจะเดินหนีไปก่อน

“คุณสบายดีไหม”

ชอบคุณอยากลุกออกไปจากตรงนี้ แต่ติดตรงที่อยากใช้เวลา กับไข่อุ่นต่ออีกนิด เขาคิดถึงมันจริง ๆ

ท่าที่เฉยชาทำคนมองปวดหัวใจ แต่เดวิดยังไม่ละความ พยายาม เพราะไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะเจอชอบคุณ “เตเล็กับเขาแล้ว นะ เตขอ...”

คราวนี้ชอบคุณไม่รอให้อีกฝ่ายพูดจบ เขาลุกขึ้น เดินตรงไปที่ประตูกระจก เป็นเวลาเดียวกับที่พนักงานคนหนึ่งเดินเข็นรถของ ไข่อุ่นเข้ามาพอดี

“รถมาแล้วค่ะ”

“ชอบคุณนะครับ” ชอบคุณเอ่ยบอกพนักงาน ก่อนวางไข่อุ่น ลงในรถเข็น “พี่คุณต้องไปแล้ว รักไข่อุ่นนะ”

“ขอโทษที่ช้าจ้ะ พอดีพี่รับลูกค้าอยู่” พี่บัวที่เพิ่งมาถึงพูด

ชอบคุณโน้มตัวจับหัวไข่อุ่นไปหลายพอด ก่อนจะหันไปปรับ รถเข็นของกะทิลูกพี่บัวส่งมาให้ เดวิดวางหมาปอมลงในรถเข็นก่อน ลูบหัวมันสองสามที

“เออเน่ น้องเต น้องคุณ ก่อนไปพี่ขอถ่ายรูปใบใหม่ได้ไหม ดู ใบเก่าสิ มีแค่ไข่อุ่น รอบนี้จะได้ถ่ายกับกะทิลูกด้วย” พี่บัวชี้ไปตรงฝาผนังที่มีรูปโพลารอยด์ติดอยู่หลายใบ และหนึ่งในนั้นก็ป็นรูปคู่ของพวกเขาที่ถ่ายไว้ตั้งแต่ปีก่อน มันป็นรูปที่ชอบคุณอุ้มไข่อุ่นด้วยรอยยิ้มกว้าง ข้างกันป็นเดวิดที่ยืนแนบชิดพร้อมโอบไหล่ชอบคุณไว้ด้วย

รอยยิ้มไม่ต่างกัน

“ได้ครับ” เติวิชตอบตกลง ทว่าขอบคุณเอ่ยปฏิเสธทันควัน

“ขอโทษนะครับพี่บัว ผมไม่สะดวกจริง ๆ พอดีเราเลิกกันแล้ว”
 ขอขอบคุณพูดเสียงราบเรียบ “นั่นเดียวผมจ่ายเงินเลยดีกว่าครับ”

“อะ... อ้อ โอเคจ้ะ” เจ้าของร้านตอบอีกอึกเพราะทำตัวไม่ถูก
 เธอปั่นตัวเองในใจที่ไม่สังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงของคู่นี้ “กันไป
 ด้านหน้ากัน”

หลังจากขอบคุณเดินนำไปแล้ว พี่บัวที่เดินตามหลังก็หันไป
 ตบไหล่เติวิชเพื่อปลอบใจ เธอสังเกตเห็นว่าเติวิชยังมีเยื่อใย ผิดกับ
 ท่าทีของขอบคุณลิบลับ

ไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น แต่เมื่อก่อนคู่นี้ดูรักกันมากจนไม่น่าเชื่อว่า
 จะกลายมาเป็นแบบนี้ได้

“ผมขอรูปนั้นได้ไหมครับ”

“ได้สิ เตแกะไปได้เลย”

เติวิชเพิ่งรู้ตัวไม่นานว่ารูปคู่ของเขากับขอบคุณแทบจะไม่
 เหลือแล้ว ยิ่งปีหลัง ๆ ที่คบกัน เขาแทบไม่ถ่ายรูปกับอีกฝ่าย ซ้ำยัง
 เป็นคนเอ่ยปากบอกขอบคุณว่าอย่าลงรูปคู่รูปไหนที่เคยลงในโซเชียล
 ก็ลบออกไปหมดแล้วทุกช่องทาง

ตอนนี้เขาโคตรเสียตาย เสียตายทุกอย่าง เพราะตอนนี้
 รูปภาพเป็นสิ่งเดียวที่ยืนยันได้ว่าความสัมพันธ์ของพวกเขามันเคย
 เกิดขึ้นจริง

ยิ่งเห็นรูปนี้มันก็ยิ่งตอกย้ำถึงความทรงจำเก่า ๆ ว่าพวกเขา
 เคยรัก เคยรู้จักกันดี เคยมีกันและกันในชีวิต แต่ตอนนี้ขอบคุณทำ
 เหมือนกับเขาเป็นคนแปลกหน้า หรืออาจจะเกลียดกันไปแล้วด้วย
 ซ้ำ

แต่ไม่ว่ายังไงก็ตาม เขาไม่ยอมเสียชอบคุณไปง่าย ๆ แน่
ความทรงจำพวกนี้เขาจะสร้างมันขึ้นมาใหม่...

หลังจากจ่ายเงินเรียบร้อยแล้ว ชอบคุณก็เดินขึ้นรถออกมาจากร้านพร้อมบ่นกะทิน้ำเสียงไม่จริงจังนัก

“ดีใจอะไรขนาดนั้นกะทิ”

กะทิได้ยินเสียงชื่อตัวเอง ก็หันไปมองเจ้าของพร้อมเอียงคอ
มองด้วยดวงตาแป๋วแหว ท่างทางไม่รู้เรื่องไม่รู้ราวทำเอาเจ้าของบ่น
ต่อไม่ลง

“ไม่ต้องมาทำหน้าที่ตัง้เลย กลับไปโดนพีดแน่”

“คุณ คุณ หยุคก่อน” เสียงเรียกของเทวีซดังไล่หลังตามมา
ชอบคุณจึงรีบสาวเท้าเพื่อไปถึงลิฟต์เร็วที่สุด แต่พอถึงหน้าลิฟต์ เขาก็
ถอนใจเฮือกใหญ่ เพราะตอนนี้ลิฟต์กำลังเลื่อนลงไปชั้นล่าง และ
ตอนนี้เขาอยู่ชั้นสี่ ยังไม่ทันกดปุ่ม เทวีซก็เดินมาถึงพอดี

“คุยกันหน่อย เทขอร้อง” เทวีซเข้าประเด็นทันที เขาไม่มีเวลา
พูดยืดยาว “เตยอมทุกอย่าง เตขอโอกาสได้ไหม”

ชอบคุณเมินสิ่งที่ได้ยิน เขามองกะทิที่พยายามป็นไปยังรถเข็น
ของไข่ตุ๋น แต่มันข้ามไปไม่ได้เพราะติดพุง ส่วนไข่ตุ๋นก็พยายามป็น
ไปหากะทิไม่ต่างกัน เขาก็ต้องถอยรถเข็นออกมานิดหน่อย ก่อน
พูดกับหมาทั้งสองตัวด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“กะทิ ไข่ตุ๋น ไม่ป็นนะ ต้องกลับบ้านแล้วครับ”

“ถ้าวันไหนคุณคิดถึงไข่ตุ๋น มารับมันไปเล่นได้นะ”

ประโยคที่ได้ยิน ทำให้ชอบคุณหันไปสบตาคนพูดทันทีด้วยความ
ลึ้มตัว และตอนนั้นเองที่เทวีซได้เห็นความห้วนไห้วในดวงตา
อีกฝ่ายครั้งแรก

เขามาถูกทางแล้ว

“คุณอาจจะเกลียดเตแล้ว แต่ไข่ตุ๋นมันรักคุณมาก”
 ดิง!

เสียงลิปต์เปิดเรียกสติชอบคุณกลับคืน เขาก้าวขาเข้าไปในลิปต์ที่ไม่มีใคร ก่อนจะหันไปพูดกับเตวิชที่เตรียมจะเดินตามเข้ามา ด้วยน้ำเสียงจริงจังและสายตาไม่ยินดียินร้าย “อย่าเข้ามา”

เตวิชรู้ดีว่าตอนนี้ไม่ใช่เวลาที่เขาจะทำอะไรตามใจตัวเองให้ชอบคุณโกรธ เขายอมถอยออกมาหนึ่งก้าว แต่ยกมือดันประตูลิปต์เอาไว้ ไม่วายุพุดประโยคที่ทำให้คนฟังคิดหนักมากกว่าเดิม

“ตอนคุณไม่อยู่มันซึมมากจริง ๆ เตไม่รู้จะทำยังไง”

ก่อนลิปต์จะปิดสนิท ชอบคุณสบตากับไข่ตุ๋นที่จ้องมองมา ไม่ละสายตาพร้อมครางหึ่งตลอดเวลา น้ำตาเริ่มเอ่อคลอดวงตาสีน้ำตาลอย่างห้ามไม่ได้

เขาไม่ได้อยากทำแบบนี้

ไม่ได้อยากทิ้งมันไป

ไม่ได้อยากทำเหมือนกับว่าลืมมันไปแล้ว

ไม่เลยสักนิด

เกลียดความรู้สึกนี้ที่สุดเลย

พอกลับมาถึงบ้านชอบคุณก็ตรงเข้าห้องทำงานทันที เขามีนงานวาดภาพประกอบหนังสือที่ต้องรีบทำให้เสร็จวันนี้ จริง ๆ มันเหลือเพียงรายละเอียดเล็ก ๆ น้อย ๆ เท่านั้น แต่เขาไม่สามารถจดจ่อกับงานได้เต็มที่ เพราะเรื่องไข่ตุ๋นผุดเข้ามาในความคิดตลอดเวลา กว่าที่จะเสร็จจึงใช้เวลาหลายชั่วโมง

“เสร็จสักที” ชอบคุณชูมือบิตชี้เกี้ยว พลังคิดถึงสิ่งที่ต้องทำต่อ พลันนึกได้ว่ายังไม่ได้อุ้มคัลปีที่อินทขสงให้เข็กตั้งแต่ช่วงบ่าย

คลิปนี้ยังไม่ใช่คลิปไปเที่ยวภูเก็ตแบบเต็มๆ แต่เป็นคลิปที่เขา ร้องเพลงริมทะเลโดยมีอินทซ์เป็นคนเล่นกีตาร์ให้ เขาตั้งใจถ่ายคลิป นี้ไว้เพื่อลงค้นเวลา เพราะช่วงลี้ปดาห์แรกที่กลับกรุงเทพฯ พวกเขา ไม่มีเวลาติดต่อคลิปปยาวๆ

คนหรือไมโครเวฟ - Bell Warisara (Cover by Khun)

นี่วีเรียวจิ้มตรงชื่อไฟล์ ก่อนคลิปที่มีความยาวสามนาทีกว่าๆ จะเริ่มต้นด้วยภาพทะเลตอนพระอาทิตย์ตกพร้อมกับมีเสียงกีตาร์ โปรงช่วงอินโทรเพลงดังคลอกับเสียงคลื่น หลังจากนั้นก็ตามมาด้วย ภาพที่เขา นั่งร้องเพลงอยู่บนชิงช้าไม้บนชายหาด ข้างกันเป็นอินทซ์ ที่กำลังดีดกีตาร์ ซึ่งมู้ดแอนด์โทนของคลิปนี้จะเป็นภาพฟิล์มตามที่ อินทซ์แนะนำไว้

ซึ่งมันออกมาดูดีมาก ๆ เลย

หลังจากดูไปได้ไม่นาน ชอบคุณก็เลิกคิดด้วยความแปลกใจ ตอนแรกที่คุยกับอินทซ์ไว้ เขาบอกให้อีกฝ่ายตัดต่อคลิปแบบสลับ ฉากตอนเขาร้องเพลงกับวิวสวยๆ ก็พอ เพราะรู้ว่าอินทซ์งานยุ่ง แต่ คลิปที่ดูอยู่ตอนนี้กลับไม่ใช่แบบนั้น

ฟุตเทจที่อินทซ์ใส่เพิ่มเข้ามาเป็นคลิปรวมๆ ของเขาแบบทั้ง รู้ตัวและไม่รู้ตัวระหว่างเที่ยวภูเก็ตทั้งสี่วัน มันมีทั้งตอนที่เขาเดินเล่น ที่เมืองเก่า ตอนตกไอศกรีมยื่นให้อินทซ์ ตอนทำหน้าตลกๆ ใส่กล้อง ตอนนั่งวาดรูปเล่นตรงชานบ้าน แม้แต่ตอนที่เขาเดินคอตกเพราะไป ไม่ทันร้านขนมก็มี ชอบคุณหลุดหัวเราะเบาๆ เมื่อเห็นภาพตัวเอง ฉีกยิ้มโชว์ฟันดำใส่กล้อง

ตอนอยู่กับอินโคตรจะมีความสุขเลย

คลิปวิดีโอเล่นไปเรื่อย ๆ จนถึงท่อนฮุค ก่อนจะเปลี่ยนเป็นซีน ที่พวกเขา นั่งบนชิงช้า

‘อยากอยู่ใกล้ๆ ไปนานๆ’

ขอบคุณยิ้มนิดๆ เมื่อถึงเนื้อเพลงประโยคนี เพราะมันเป็นตอนที่เขาหันไปสบตากับอินทัชอย่างสื่อความหมาย ทว่าภาพที่ ทำให้ริมฝีปากอิ้มยิ้มกว้างมากกว่าเดิมก็คือ หลังจากที่เขากลับไปมองทะเลพร้อมร้องเพลงท่อนต่อไป คนเล่นกีตาร์กำลังมองมาที่เขาพร้อมกับยิ้มเขินๆ จนเห็นลักยิ้มสองข้างชัดเจน

อินนาร์รักจัง

ยิ่งดูยิ่งคิดถึงเข้าไปใหญ่

ว่าแต่ว่าอินเอาเวลาไหนไปตัดต่อนะ ทั้งๆ ที่งานยุ่งขนาดนั้น

ขอบคุณรู้สึกดีที่อีกฝ่ายตั้งใจทำให้ แต่ก็รู้สึกเป็นห่วงในเวลาเดียวกัน เขารับสมัครคนตัดต่อเพิ่มเติมใหม่ซะ ต้องลองคุยกับอินทัชเรื่องนี้ดู

หลังกดอัปโหลดคลิปลงช่อง ขอบคุณก็ส่งไลน์ไปหาอินทัชก่อนจะหาอะไรใส่ฟุงตัวเองและกะทิที่ยังหลับอยู่

Khunkhun

คุณชอบคลิปมากเลย ขอบคุณนะครับ

เสร็จงานโทร. มานะ ดึกก็ไม่ใช่ไร วันนั้นนอนดึก

คิดถึง อยากเจอแล้ว

(สติ๊กเกอร์มีร้องให้จมอยู่ในกองน้ำตา) 18:00

“กะทิ ฟรุ้งนี้ไปเที่ยวทะเลแล้วนะ พร้อมยังครับ” ขอบคุณในชุดนอนเสื้อยืดสีขาวขี้วยๆ ตัวโปรดกับกางเกงขาสั้นผ้าไม่มีสีดำนั่งขัดสมาธิพับผ้าอยู่บนเตียง พอเห็นกะทิวิ่งไปคาบตุ๊กตาหมีของมันมาวางตรงพนักด้วยหน้าตาตื่นๆ หูตึ่งๆ เขาก็โคลงศีรษะด้วยความ

เอ็นดู “ยังไม่ไฉวันนี่ครับ ไปนอนก่อนนะ”

กะทิเดินวนไปวนมาด้วยความตื่นเต้นสั๊กพัก ก่อนจะยอมนอน
หมอบ มองขอบคุณเอาของใส่กระเป๋าหนึ่ง ๆ จนผล็อยหลับไป
ครี๊ด...ครี๊ด...ครี๊ด...

ขอบคุณคว่ำไทรศัพทมือถือทันทีที่ได้ยินเสียงสั้น พอเห็นชื่อ
บนหน้าจอก็กว้างทันที

“ฮัลโหลอิน เสร็จงานแล้วเหอ”

[เสร็จแล้วครับ คุณทำอะไรอยู่]

“กำลังจัดกระเป๋า แล้วอินจะทำอะไรอยู่”

[ขั้บรด]

“ไปโรงแรมเหอ”

[เปล่าครับ]

“อ้าว แล้วไปไหน”

[บ้านคุณ]

“หือ” ขอบคุณเลิกคิ้ว เหลือบมองนาฬิกา ตอนนี้สามทุ่มครึ่ง
แล้ว อินจะมาได้ไง “ไม่ต้องมาแกลังเลย อินบอกว่าพุงนี้มันงานที่นูน
ต่อ”

[อินถึงแล้ว]

ขอบคุณลุกขึ้นเดินตรงไปที่หน้าต่าง พอแหวกผ้าม่านเห็นรถ
ปอร์เช่สีดำจอดหน้าบ้านจริง ๆ หัวใจก็เต้นตึกตัก รีบหยิบรีโมต
กดเปิดประตูรั้วทันที

“มาได้ไงเนี่ย”

[ก็มีคนบอกว่าอยากเจอ]

ขอบคุณยิ้มแก้มปริ หัวใจพองโต “เดี๋ยวคุณลงไป รอแป๊บหนึ่ง
นะครับ”

หลังจากวางสาย ชอบคุณก็รีบเดินไปยืนหน้ากระจก จัดผมยุ่ง ๆ ให้เข้าทรง แล้ววิ่งลงไปชั้นล่างด้วยความดีใจ กะทิที่เพิ่งตื่นวิ่งตามหลังลงไปติด ๆ มันไม่รู้ว่าเจ้าของตื่นตื่นอะไร แต่ก็ตื่นตื่นไปด้วย

ชอบคุณเดินไปเปิดประตูบ้าน พอเห็นคนที่คิดถึงเดินมาหาพร้อมสะพายกระเป๋าเสื้อผ้ามาด้วยก็เอ่ยถามทันที

“ไหนอินบอกต้องค้างพัทยาอีกวัน”

“อยากค้างที่นี้มากกว่า แต่ไม่รู้เจ้าของบ้านจะอนุญาตหรือเปล่า” อินทชพูดยิ้ม ๆ

“ค้างได้จริงหรือ” ชอบคุณเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงดีใจแบบไม่ปกปิด ทำให้คนมองยิ้มด้วยความเอ็นดู

“ได้ครับ แต่พรุ่งนี้อินคงออกเข้าหน่อย กองเริ่มสับสน”

ชอบคุณหลีกทางให้อินทชเดินเข้าบ้านก่อนเอ่ยถามด้วยความเป็นห่วง “งั้นอินก็แทบไม่ได้พักเลยสิ”

“อินพักแล้ว วันนี้ไม่เหนื่อยมากด้วย” อินทชพูดพลางสวมสลีปเปอร์ ชอบคุณได้ยินคำตอบก็หายห่วงไปบ้าง เพราะถึงอยากจะเจออินทชมาก ๆ ก็จริง แต่อยากให้อินทชได้พักมากกว่า

โส่ง! โส่ง!

กะทิที่นั่งมองเงิบ ๆ มาสั๊กพักส่งเสียงเรียกร้องความสนใจ ทำให้คนทั้งคู่หันไปมองหมาปอมที่รอกการตกหายจากแขกมาใหม่ที่คั่นหน้าคั่นตาดิ

“กะทิ ไม่เห่าครับ” ชอบคุณเอ็ดเบา ๆ

กะทิเงิบทันทีที่ถูกดู แต่มันยังกระดิกหางส่ายกันไปมาด้วยความตื่นตื่น อินทชเห็นแบบนั้นก็ยกยิ้มก้มลูบหัวมันอย่างเบามือหมาตัวเล็กพอกพอใจกับสัมผัสอ่อนโยน มันใช้หัวถูฝ่าฝ่ามือใหญ่

อ่อนให้เกาคอ อินท์ซจึงอุ้มมันขึ้นมาพาลางเกาคอไปด้วย

“วันนี้กะทิมิคนให้อ่อนละ” ชอบคุณว่าก่อนพวกเขาจะสบตากันยิ้ม ๆ

“คุณ อินหาสาสิฟันไม่เจอ”

ชอบคุณที่นั่งดูทีวีรออินท์ซอาบน้ำลุกขึ้นจากโซฟา ก่อนจะเดินไปหยุดยืนหน้าห้องน้ำแล้วตอบกลับไป “อินลองดูในลิ้นชัก คุณว่าคุณวางไว้บนโต๊ะแล้วนะ”

“ไม่มีครับ ช่วยอินหาหน่อยได้ไหม”

“งั้นเข้าไปแล้วนะ”

“ครับ”

แกรก!

ชอบคุณเปิดประตูก้าวขาเข้าไปในห้องน้ำ สายตาปะทะกับอินท์ซที่มีเพียงผ้าขนหนูพันรอบเอวเป็นอันดับแรก ผมเบิกขื่นและหยดน้ำที่ยังหลงเหลือบนร่างกายขาวฟ่องทำให้รู้ว่าอีกฝ่ายเพิ่งอาบน้ำเสร็จ พอเขาหันไปมองที่อ่างล้างหน้าก็เห็นยาสิฟันตั้งอยู่ที่เดิม

“ก็นี่...” ยังพูดไม่ทันจบ ชอบคุณก็ถูกอุ้มขึ้นไปนั่งบนเคาน์เตอร์อ่างล้างหน้าแบบไม่ทันตั้งตัว มือบางรีบโอบรอบคอคนตัวสูงเอาไว้ ก่อนจะสบดวงตาสีดำพราวระยับที่มองมาพร้อมเลือนใบหน้าเข้ามาใกล้ ชอบคุณที่เพิ่งรู้ตัวว่าถูกหลอกจึงย่นจมูก

“หลอกกันนี่”

“คิดถึง” อินท์ซพูดเสียงแผ่ว มุมปากยกยิ้มเมื่อเห็นแก้มขาวแดงเรื่อ

“คิดถึงแคไหน”

“มาก ๆ”

“คุณคิดถึงอินมาก ๆ เหมือนกัน” เขาคลีย์ยิ้ม “ขอบคุณนะที่มาหา”

พอเห็นขอบคุณยิ้มได้แบบนี้อินก็คิดว่าคุ้มค่าแล้วที่ขับรถมา เพราะรู้ว่าแทบไม่มีเวลาให้อีกฝ่ายเลย

อินที่ซอหมกแก้มขาว ก่อนจะบ๊องจูบด้วยความคิดถึง ส่วนขอบคุณก็จูบกลับไปด้วยความรู้สึกไม่ต่างกัน จูบกันไปจูบกันมา ก็เริ่มเลยเถิดจนต่างคนต่างใช้มือช่วยปลดปล่อยให้กันและกัน กว่าจะออกมาจากห้องน้ำจึงใช้เวลาพักใหญ่

และสิ่งแรกที่ทั้งคู่เห็นหลังจากเปิดประตูก็คือกะทิที่นั่งจ้องเหม็งอยู่หน้าห้องน้ำ

ขอบคุณรู้สึกเหมือนถูกผู้ปกครองจับได้ว่าทำอะไรไม่ดี เขากระแอมแก้กั๊กก่อนจะเรียกหมาตัวเองไปที่ห้องนั่งเล่นระหว่างรออินที่ซอแต่งตัว

รอไม่นาน แขกของบ้านก็เดินมาสมทบในชุดนอนสบาย ๆ พวกเขาเล่นโยนลูกบอลกับกะทิด้วยกันจนมันเหนื่อยแล้วเดินไปนั่งแทะของเล่นอยู่มุมห้อง ขอขอบคุณจึงชวนอินที่ซอไปล้างมือ ก่อนทั้งคู่จะกลับมานั่งข้างกันบนโซฟา

“วันนี้แพรวโทร. มา ฝากชวนอินไปงานแต่งด้วย”

“วันไหนครับ” อินที่ซอพูดพร้อมตบตักตัวเองปู ๆ ขอขอบคุณเห็นแบบนั้นก็ยิ้มกว้าง ล้มตัวลงนอนหนุนตักอีกฝ่ายทันที

“ช่วงกลางเดือนหน้าที่เชียงใหม่ อินไปด้วยกันไหม”

“อินขอเช็กคิวงานก่อนนะ ถ้าว่างก็ไปได้”

“โอเค” ขอขอบคุณตอบรับพลางเล่นมืออีกคนไปด้วย “ถ้าอินว่างเราไปเที่ยวด้วยกันเลยดีไหม ไปแบบไม่ต้องถ่ายคลิบ”

“อยากไปที่ไหน” อินที่ซอใช้มืออีกข้างเล่นผมสีน้ำตาล

“ดอยเชียงดาวปะละ” ขอขอบคุณยิ้มกริ่มกริ่มก่อนรีบพูดต่อ
“ล้อเล่น ตอนนี่ขึ้นไม่ไหวละ”

“เดี่ยวอินแบกเอง”

ขอบคุณหัวเราะเพราะรู้ว่าอีกฝ่ายพูดเล่น “ไหวเหวอ”

อินทชัยยิ้มมุมปาก “ลองให้อินแบกดูก่อนไหม”

ขอบคุณหน้าแดงเมื่อเห็นสายตาที่มองมา เขาดีแสนคนพูด
เบา ๆ ก่อนจะชวนอินทชัยคุยเรื่องที่ตกลงกันไว้ก่อนหน้านี้ว่าจะให้
กะทิเจอกับแฟนซีหลังเขากลับมาจากหัวหิน

ตลอดการพูดคุยขอบคุณอดนึกถึงเรื่องที่เจอเดวิดกับไข่ตุ๋นไม่
ได้ เขาคิดไม่ตกมาทั้งวันว่าควรบอกอินทชัยเรื่องที่เดวิดเสนอมาดีใหม่
เพราะรู้ทันว่าแฟนเก่ายกเรื่องไข่ตุ๋นขึ้นมาพูดเพราะต้องการอะไร แต่
ในขณะที่เดียวกันก็รู้ว่าไข่ตุ๋นติดเขามากและมันอาจจะซิมจริง ๆ ก็ได้

ตอนนี้เลยไม่รู้จะทำยังไงดี

อินทชัยแก้งดึงมือที่แนบแก้มนิ่มเบา ๆ แต่ขอบคุณกลับยึดมือ
เขาไว้โดยไม่รู้ตัว ชายหนุ่มลอบยิ้มกับท่าทางนั้น ก่อนจะสังเกตเห็น
ความกังวลบนสีหน้าของอีกฝ่าย

“มีเรื่องอะไรหรือเปล่า”

ขอบคุณหลุดจากความคิด เงยหน้ามองคนถามอย่างขังใจ แต่
พอเห็นแววตาเป็นห่วงและรอคำตอบ เขาก็ตัดสินใจได้

“วันนี้ตอนพากะทิไปอาบน้ำ คุณบังเอิญเจอเตที่ร้าน”

อินทชัยนิ่งไปชั่วครู่เมื่อรู้ว่าเป็นเรื่องอะไร แต่เขาก็พยักหน้าเพื่อ
ให้อีกคนพูดต่อ

ขอบคุณแน่นเล่าเรื่องไข่ตุ๋นเป็นหลักเพราะมันเป็นเรื่องที่กังวล
ที่สุด ส่วนเรื่องเดวิดแทบไม่ได้พูดอะไรมากเพราะไม่ใช่เรื่องสำคัญ
อีกอย่าง...เขาไม่อยากให้อินทชัยคิดมากเรื่องที่เดวิดพูด เพราะยังไง

คำพูดพวกนั้นก็ไม่ได้มีผลอะไรกับความรู้สึกเขาแม้แต่นิดเดียว

“คุณไม่รู้จะทำยังไงกับไขตุนดี อินคิดว่าไง”

อินทัชเงียบไปเมื่อได้ยินคำถาม ถ้าบอกว่าไม่รู้สักอะไรเลยก็คงโกหก เพราะถึงแม้ชอบคุณจะได้ไม่ได้คิดอะไรแล้ว แต่เขาก็รู้อยู่เต็มอกว่าผู้ชายคนนั้นกำลังอ้อชอบคุณ ทว่าพอคิดถึงหมาที่ไม่รู้เรื่องอะไรด้วย เขาก็ใจร้ายไม่ลง

“เอาจริง ๆ อินไม่อยากจะให้คุณยุ่งเกี่ยวกับเขาแล้ว แต่ถ้าคุณเป็นห่วงไขตุน อยากเจอมันบ้าง อินก็เข้าใจ เพราะมันไม่ได้ผิดอะไร แต่อินขออย่างเดียว คุณไม่เจอเขาได้ไหม อินไวใจคุณแต่อินไม่ไวใจเขา” อินทัชพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบปกติ

ชอบคุณพยักหน้ารับทันทีเพราะไม่คิดจะเจอกับตัวเธออยู่แล้ว เขาลุกขึ้นนั่งแล้วลูบหลังมืออินทัชเบา ๆ “อินคิดมากหรือเปล่า” เขาเล่าเรื่องนี้เพราะไม่อยากปิดบังให้เกิดปัญหาที่หลัง แต่ก็เพื่อความรู้สึกอินทัชที่ต้องรับรู้เรื่องนี้เหมือนกัน

“อินดีใจมากกว่าที่คุณเล่าให้ฟัง”

“ขอบคุณนะที่เข้าใจ”

อินทัชดึงตัวคนพูดมากอด ชอบคุณรักและผูกพันกับไขตุนมาก การต้องแยกจากกันแบบนี้คงสร้างความเจ็บปวดให้อีกฝ่ายไม่น้อย สุดท้ายไม่ว่าชอบคุณจะตัดสินใจแบบไหน เขาก็ยอมรับได้ทั้งนั้น

ทั้งคู่เปลี่ยนหัวข้อการสนทนาเป็นเรื่องอื่น แล้วสลับกันเล่าเรื่องนู่นเรื่องนี้หยอกล้อกันจนเริ่มมีเสียงหัวเราะกลับมาอีกครั้ง พวกเขาคุยกันเพลินจนกะทันหันลุกขึ้นมาเชี่ยขาเจ้าของแล้วมองไปที่บันได ชอบคุณรู้ได้ทันทีว่ากะทิน่าจะว่างแล้ว เขาจึงชวนอินทัชขึ้นห้อง

“เดี๋ยวเราจัดของต่อแป็บนึงนะ” ชอบคุณหันไปพูดกับอินทัชที่เดินขึ้นบันไดตามหลังมา

“โอเคครับ”

พอถึงห้องนอน อินทัชก็มองตามชอบคุณที่เดินไปหยิบตุ๊กตาหมีบนพื้นวางไว้บนที่นอนกะทิ พอหมาตัวเล็กเอาคางเกยตุ๊กตาเจ้าของหมาก็นั่งยองลูบหัวมันจนมันหลับตาพริ้ม

“อินดูทีวีเปล่า ริโมตอยู่ในลิ้นชักนะ”

“ไม่เป็นไรครับ เดี่ยวอินเช็คงานพลางๆ”

อินทัชตอบก่อนนั่งลงบนเตียง ดวงตาคมกวาดมองรอบห้องที่เคยขึ้นมาไม่กี่ครั้ง ก่อนจะเห็นรูปสติ๊กเกอร์ที่พวกเขาถ่ายคู่กันอยู่ในกรอบรูปบนโต๊ะข้างหัวเตียง ชายหนุ่มยกยิ้มนิดๆ เมื่อนึกถึงเหตุการณ์ตอนนั้น

หลังจากชอบคุณเดินไปล้างมือ เขาก็เดินกลับมาจัดของต่อ พลังคิดถึงเรื่องไข่มุกไปได้ด้วย ส่วนอินทัชนั่งฟังหัวเตียง อ่านบทนวนรายละเอียดของงานที่ต้องถ่ายวันพรุ่งนี้ในไอแพด เวลาผ่านไปได้สักพัก ชอบคุณก็เอื่อยทำลายความเงียบ

“พรุ่งนี้อินออกก็โมง”

อินทัชละลายตาจากหน้าจอ “ประมาณหกโมง แล้วคุณเดินทางตอนไหน”

“เก้าโมงสิบโมงแหละ คุณขับรถไปเองก็เลยไม่ต้องรีบมาก” ชอบคุณพูดพลางลากกระเป๋าเดินทางไปได้ตรงมุมห้อง

“ขับไปคนเดียวหรือ”

“เปล่าครับ ที่รักไปด้วย”

พออินทัชเห็นชอบคุณจัดของเสร็จและเดินตรงมาหา เขาก็วางไอแพดไว้ตรงโต๊ะข้างหัวเตียง ชอบคุณสอดตัวเข้าไปในผ้าห่ม ก่อนพวกเขาจะนอนตะแคงข้างหันหน้าเข้าหากัน

“พรุ่งนี้อินปลุกคุณด้วยนะ”

“คุณไม่ต้องตื่นก็ได้ จะได้นอนยาวๆ”

“ไม่เอาอะ” ขอขอบคุณส่ายหน้า “คุณอยากตื่นแล้วเจออิน”
เจ้าตัวจับฝ่ามือใหญ่แนบแก้มแล้วถูไถโบหน้าไปมา คนถูกอ้อนหูแดง
ใจเต้นแรงกับการกระทำของคนรักแต่สีหน้ายังคงเรียบเฉยเหมือน
เคย

ขอบคุณขอพูดว่าเขาดูนิ่งมาก แต่จริง ๆ ก็แค่เก็บอาการเก่ง
อีกคนคงไม่รู้ตัวว่าทำให้เขาชินอยู่บ่อย ๆ

อินทซ์โอบรั้งตัวขอบคุณเข้ามาใกล้กว่าเดิม จนศีรษะแทบจะ
หนุนบนหมอนใบเดียวกัน

“ขอโทษนะ อินไม่ค่อยมีเวลาให้คุณเลย”

“ไม่เป็นไร คุณเข้าใจ คุณก็ยุ่งเหมือนกัน แต่คุณคิดถึงอินตลอด
เลยนะ”

อินทซ์หลุดยิ้มก่อนจับบนริมฝีปากอ้อมค้ำไว้ชั่วคราว พอเขาผละ
หน้าออก อีกคนก็จับกลับแบบเดียวกัน ขอขอบคุณยิ้มจนเมื่อยแก้ม
เมื่อพวกเขาสลบทำแบบนั้นอยู่หลายรอบ จนกระทั่งเจ้าตัวสัมผัสได้
ถึงส่วนแข็งขึ้นที่คุดันอยู่ตรงหน้าขา

ขอบคุณเอ้อมหยาบริโมตแล้วหรีไฟในห้องเหลือเพียงแสงสลัว
อินทซ์จึงเอ่ยถาม

“ง่วงแล้วหรอ”

“เปล่า” ขอขอบคุณพูดก่อนจะพลิกตัวขึ้นนั่งคร่อมบนร่างกาย
แข็งแรง

อินทซ์เอียงคอมองคนที่กำลังปลดกระดุมเสื้อเขาทีละเม็ด
อย่างเชื่องช้า ก่อนจะพยักพืดหน้าไปยังหมาตัวเล็กที่นอนหลับปุ๋ย
ไม่รู้เรื่องรู้อะไร

“เจียบ ๆ ไว้” ขอขอบคุณพูดเสียงเบา “กะที่ตื่นไม่รู้ด้วยนะ”

อินทัชหรือตามองคนที่ส่งยิ้มนำมันเขี้ยวมาให้ แต่ยังคงนอนนิ่งๆ ปล่อยให้ขอบคุณได้ทำตามใจ แผ่นอกเปลือยเปล่าถูกฝ่ามือบางลูบได้ ก่อนจะถูกแทนที่ด้วยริมฝีปากนุ่มนวล

ขอบคุณขยับใบหน้าลงไปเรื่อย ๆ พร้อมรูดรังแกงนอนคนใต้ร่างลงไปด้วย อินทัชได้รู้ต่อนั่นเองว่าขอบคุณเรียนรู้ไวขนาดไหน และการกลั่นเสียงไว้ก็ทำได้ยากเหลือเกิน

หลังจากทุกอย่างผ่านไปโดยที่กะทิไม่ได้ตื่นขึ้นมาขัดจังหวะ ขอบคุณก็นอนชบอยู่บนแผ่นอกกว้าง อินทัชหลับไปแล้วแต่เขายังตาสว่าง หลังจากคิดอย่างถี่ถ้วน เจ้าตัวก็ได้คำตอบกับตัวเองแล้วว่าจะทำยังไงกับเรื่องไข่มุน

เขาจะตัดใจจากมัน

เขาควรทำแบบนี้ตั้งแต่ตอนนี้เพื่อให้ไข่มุนทำใจได้ รวมถึงตัวเขาเองด้วย เพราะยังไงเขาก็ไม่สามารถอยู่กับมันไปได้ตลอดชีวิต วันหนึ่งเดวิดก็ต้องมีคนใหม่ และมันจะยิ่งคาราคาซัง เรื่องราวอาจจะยุ่งยากมากกว่าเดิม

ปัญหาที่สำคัญที่สุดคือท่าทีของเดวิดตอนนี้ ถ้ายังเจอไข่มุน เดวิดก็อาจจะหาเรื่องสร้างปัญหาให้เขากับอินทัชได้ ซึ่งเขาไม่ต้องการแบบนั้น

อย่างน้อยเขาก็รู้ว่ามันได้รับการดูแลที่ดีและได้รับความรักจากคนเป็นเจ้าของแน่นอน

นี่คงเป็นวิธีที่ดีที่สุดแล้ว ถึงแม้จะฝืนใจมาก ๆ ก็ตาม...